

1

GOD HEEFT ONS LEVEN OP Z'N KOP GEZET

Het was 1973:

'Mama, ben ik zondig?'

'Ja, Martin, we zijn allemaal zondig.'

'Wat is zondig zijn eigenlijk?'

'Dat betekent dat we altijd fouten maken, altijd, we kunnen niet anders.'

'Maar kan ik dan niets doen wat wel goed is?'

'Nee, jongen, ook al denk je dat je iets goed doet, toch is het fout.'

Mijn moeder merkte aan mij dat ik daar verdrietig van werd.

'Daar kun jij niets aan doen, hoor. Dat geldt ook voor mij, voor papa, je broers, voor ons allemaal'

Als jongetje van een jaar of tien was dit voor mij een boodschap die ik maar moeilijk kon begrijpen. In de kerk hoorde ik iedere zondag dat we schuldig zijn en 'geneigd tot alle kwaad'. Het was me zo ingepeperd dat ik niet kon genieten van wie ik was. Het zou toch geen zin hebben als alles wat ik deed besmet zou zijn

met van alles en nog wat. Waarom zou ik dan proberen iets goeds te doen, als ik op voorhand al wist dat het toch niet ging lukken?

In het bijzijn van mijn moeder, ging ik op een stoel zitten, kneep mijn ogen dicht en bleef roerloos zitten. Daarbij hield ik ook nog mijn adem in. Dat deed ik zolang als ik het kon volhouden. Daarna keek ik mijn moeder aan en vroeg: 'Mama, ik heb nu helemaal niets gedaan, nu heb ik toch niets fout gedaan?' 'Jawel, lieverd, ook nu heb je alweer gezondigd, zo heeft God ons dat geleerd.'

Dit moment uit mijn leven is daarna nog vaak in mijn gedachten. Het heeft me eigenlijk achtervolgd. Jarenlang heb ik een zoektocht gedaan om deze leer, die in de kerk wordt gepredikt, ook nu nog, uit mijn hoofd te krijgen. Ik kon maar niet snappen, toen al niet als kleine jongen, maar als volwassene evenmin, dat God liefde is en dat ik alleen maar slecht kan zijn. Zonder het toen te beseffen, is dit onderwerp de rode draad in mijn leven geweest, totdat ik mocht ontdekken en voelen hoe Gods Geest werkt.

God heeft ons leven totaal op de kop gezet en daar zijn we hem zo dankbaar voor.

In 1987 ben ik getrouwd met Cobie. Een lieve vrouw, samen zijn we nu al ruim dertig jaar getrouwd. Op een of andere manier heb ik altijd gezocht naar een echte relatie met God. We waren beiden opgegroeid in de Gereformeerd Vrijgemaakte kerk en dat was ook onze plaats. Althans, dat dachten we.

Samen zijn we trotse ouders van drie dochters. Met hen zijn we zo gezegend, we genieten van deze dames en hun leven. Hoe mooi het leven nu met hen is, zo is het niet altijd geweest.

Mijn vrouw had lichamelijke klachten toen ik haar leerde kennen. Vanaf ons trouwen was ze al afgekeurd. Vanwege rugklachten was ze niet in staat haar werk te doen. We hebben toen het besluit genomen om haar volledig uit de arbeidsmarkt

te halen en geen uitkering aan te vragen. We hadden gewoon iedere maand geld kunnen krijgen, een sollicitatieplicht bestond nog niet, maar we vonden dat niet eerlijk. Ook niet naar God toe, omdat we niet van plan waren dat Cobie op korte termijn terug zou keren naar de arbeidsmarkt. Blijkbaar hadden we al in de gaten dat het even zou gaan duren, voordat Cobie wel weer zou kunnen gaan werken. Na twintig jaar kon ze voor het eerst gaan werken. Als we dat toen zouden weten... Het heeft dus geen zin een dergelijke zin af te maken.

Mijn vrouw werd steeds depressiever nadat er meer lichamelijke klachten bijkwamen. We gingen van arts naar arts, van operatie naar operatie, zonder enig resultaat. Tussendoor waren er best wel goede momenten. Zo werd Cobie een maand na ons huwelijk zwanger en werd onze oudste dochter Hanneke geboren. Wat waren we blij met haar. Hanneke gaf Cobie zin om te leven en ze gaf dan ook graag alles wat ze had aan onze dochter.

Twee jaar later volgde de tweede dochter die we Christa noemden. Die naam vonden we zo mooi omdat het een geloofsgetuigenis is en we zeker wisten dat we haar van God hadden gekregen. Daarnaast was haar naam een mooie vernoeming naar mijn grootmoeder. Cobie werd direct na de geboorte erg ongelukkig. Een postnatale depressie volgde. Een vreselijke periode was dat. Familie en vrienden zien dat je een mooie dochter hebt gekregen en vinden dat we dan gelukkig moeten zijn. En dat was dus niet zo. Dat is ons meerdere malen ook verweten. Zo waren er goede vrienden die ons vertelden dat ze maar niet meer op bezoek kwamen, want het was niet meer zo gezellig bij ons thuis. Het schuldgevoel bij Cobie werd daardoor alleen maar groter. Een postnatale depressie was in de tijd een relatief onbekend fenomeen. De huisarts vertelde dat het vanzelf weer overging en daar moet je dan maar op wachten. Voor mij als man en vader was dit een zware tijd. Met alle liefde die ik had voor Cobie, wilde ik haar ondersteunen en helpen, terwijl ik zelf ook niet goed begreep waarom ze niet gelukkig

was. Ongeveer na een jaar was te zien dat ze beter werd en was de situatie weer 'normaal' Dat betekent dat er nog steeds sprake was van depressiviteit, lichamelijke moeite en pijn. Maar goed, toch was het een verademing vergeleken met de periode tijdens de postnatale depressie. Omdat we ons dus relatief goed voelden, gaf Cobie aan graag nog een kindje te willen. Ik had daar toen al moeite mee, want ik had ondertussen mijn handen behoorlijk gevuld.

In 1993 werd alweer een dochter geboren, Linda. Een echt meisjesgezin. Heerlijk vond ik dat. Drie dochters, wie had dat nu kunnen verwachten? Tijdens de zwangerschap traden er echter complicaties op en de bevalling moest plaatsvinden in het ziekenhuis. Toen Linda haar komst aankondigde en de perswéeën startten, gaf de zuster aan dat we moesten wachten op de gynaecoloog, want hij had lunchpauze. Mijn vrouw heeft toen uit alle macht de bevalling moeten tegenhouden, wat eigenlijk niet te doen was. Dit was een gevecht tegen de natuur, dat niet te winnen valt. Toen de arts verscheen, was Linda in een zucht geboren. Wat we toen niet wisten, is dat er inwendig bij mijn vrouw allerlei schade is ontstaan tijdens het tegenhouden van de bevalling. Dit heeft zeker tien jaar pijn tot gevolg gehad. Ik laat een heleboel details weg, maar deze tijd was erg zwaar. Cobie werd steeds depressiever en ik moest het gezin draaiende houden, met drie prachtige meisjes. Dat moest ook nog worden gecombineerd met mijn werk. Vrijwel heel mijn leven is mijn werk sales- gerelateerd geweest en daarvoor mocht ik de hele wereld overgaan. Al die reizen waren mooi om te doen, maar eveneens erg zwaar omdat ik wist dat het thuis niet goed ging. Ik herinner me een reis naar Houston, waar ik een groot contract mocht afsluiten, nog heel goed. Opgetogen over het resultaat belde ik naar huis. Het enige wat ik te horen kreeg waren ellende en tranen. Dat was voor mij één van de eerste keren, dat ik me herinner dat ik spijt had dat ik naar huis had gebeld. Mijn leventje was zo mooi, ik had het op mijn werk

naar mijn zin, maar een telefoontje naar huis maakte alles weer kapot. Ik was ver van huis en kwam erachter dat ik ook ver was verwijderd van alle ellende.

Ik heb in al die jaren zo vaak tot God gebeden om hulp en om Cobie van die ellende te verlossen. Dat gebeurde niet. De situatie werd alleen maar erger. Cobie kreeg moeite om met God te leven, of sterker nog, ze kreeg moeite om te leven. Niet dat ze dood wilde, maar ze wilde niet meer leven. Het was haar te zwaar geworden en er waren geen lichtpuntjes meer.

Ondertussen waren we een geliefd echtpaar in de GKV-gemeente van Grootegast. Er waren ook zusters uit de gemeente die veel voor ons als gezin hebben gedaan. Daar zijn we hen nog steeds erg dankbaar voor. Mede daardoor heb ik mijn werk kunnen doen. Moest ik naar het buitenland, dan gingen de meisjes logeren bij verschillende gemeenteleden en kon ik met een relatief gerust hart op reis.

Cobie kreeg ondertussen hulp van diverse psychiaters en psychologen. Het werd er alleen maar erger van, want hun hulp bestond enkel uit het vergroten van de focus op iemands eigen kracht, terwijl die tot een absoluut dieptepunt was gedaald. Na lange tijd, ik weet niet meer precies wanneer ongeveer, kreeg Cobie hulp aangeboden van een christelijke psycholoog. Hij werkte vanuit het besef van de liefde van Jezus. Daar sprak hij ook over. Ik merkte dat Cobie hier rustiger van werd.

Rond deze tijd werd een nieuwe cd uitgegeven met de titel 'In Verwondering' Een cd met een moderne versie van diverse gospel- en opwekkingsliederen. Voor ons waren deze nieuw, omdat we in de kerk enkel psalmen en liederen zongen, die werden begeleid door een orgel. Dit was een zeer prettige kennismaking met muziek waar de passie voor Jezus van afspatte. Cobies favoriete lied toen was: 'Mijn Jezus, ik hou van U'. Ik weet nog zo goed dat ze in de woonkamer aan het zingen was, terwijl ik het huishouden deed. Tot tranen toe werd ik geroerd als ik haar dit lied hoorde zingen. Ga met me mee

terug naar toen, mijn vrouw wilde niet meer leven. Ik kon haar niet meer bereiken met mijn peptalks, met mijn gebeden, met mijn persoonlijke getuigenissen over Gods liefde en Zijn plan met ons. Niets hielp meer. En toen was er deze cd met het lied Opwekking 392. Uit volle borst kwam haar mooie stem uit de woonkamer:

*Ik zal van U houden
in leven en dood.
En ik wil U prijzen,
zelfs dan in mijn nood.
Als ik kom te sterven,
dan roep ik tot U:
'k Heb van U gehouden,
maar nooit zoveel als nu.*

Die ene zin, 'ik heb van u gehouden, maar nog nooit zoveel als nu', hoe kon ze dat nu zingen, als je op de bodem van de put zit? Hoe kon ze dit nu zingen als je kort daarvoor hebt aangegeven het leven niet meer te kunnen volhouden? Ondanks de drie lieve meiden om je heen en een lieve man?

Wat we toen nog niet wisten, is dat dit enkel mogelijk was door het werk van de Heilige Geest. Hij heeft ervoor gezorgd dat Cobie dit getuigenis dagelijks kon uitschreeuwen en daarmee voelde ze aan dat haar geloof ging groeien. Iedere dag kon ze zeggen dat haar geloof groeide en dat er hoop kwam in haar leven. Iedere dag kon ze oprecht proclameren dat ze altijd van God heeft gehouden en nog nooit zoveel als nu.

God heeft uiteindelijk ook de godvrezende psycholoog op haar pad gebracht, die niet haar eigen kracht, maar de kracht van Jezus centraal stelde. Dat werd haar redding. Vanaf dat moment is alles beter gegaan en is ze tot aan de dag van vandaag blijven groeien.

Met het herstel nam ook ons geloofsvertrouwen toe. We gingen meer en meer nadenken over wat God nu wilde met ons leven en we wilden dienstbaar zijn. Zo hebben we allerlei stappen gezet om ons vertrouwen in God te laten groeien. Dat was een fijne tijd, omdat we daarvan steeds gelukkig werden.

Wat ik toen nog niet wist, is dat de Geest van God ruimte kreeg, maar ook nam in ons leven. De vreselijk lange periode van pijn en verdriet werd omgebogen naar een periode van groei en hoop.

Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven. Neem mijn juk op en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht. (Mattheüs 1:28-30)

Jezus heeft rust gegeven. Dat hebben we ook zo ervaren. Alleen wisten we nog niet zo goed hoe we daarmee moesten omgaan. We waren eerder een kerkelijke relatie met God gewend. Om deze relatie nu heel persoonlijk te ervaren en er ook blij van te worden, dat moest nog komen.

Wat ik niet heb vermeld is dat Cobie vanaf haar vijftiende jaar aan één oor doof is geweest. Die doofheid is ontstaan omdat ze een hardnekkige middenoorontsteking had, die niet werd behandeld. Artsen hadden aangegeven dat een operatie noodzakelijk was, maar Cobies vader koos ervoor om naar een homeopaat te gaan. Dat heeft een paar jaar geduurd, met als gevolg dat de ontsteking haar gehele gehoor had aangetast. Toen uiteindelijk de operatie toch plaatsvond, kon de arts niets anders doen dan alles te verwijderen. Bot, gehoorbeentjes en trommelvlies zijn verwijderd. Sindsdien is ze nagenoeg doof aan

dat oor. In al die jaren werd dat een steeds groter probleem. Ikzelf ben niet vies van een feestje en ging daar dan ook graag naartoe. Steeds vaker besloot Cobie thuis te blijven, omdat het voeren van een goed gesprek te lastig was.

Een belangrijke fase in ons leven wordt door ons de 'Oasetijd' genoemd. Oase was de naam van een beweging in het dorp Grootegast. God had ons al laten zien, ook door de contacten die we hadden met fijne christenen die anders dan gereformeerd vrijgemaakt waren, dat er meer is dan enkel binnen de muren van het instituut waarbinnen we leefden. Ook dat was voor ons een eyeopener. Met het idee dat iedereen die bij de GKV hoorde, zal worden behouden en dat nog maar viel te bezien wat God van de andere gelovigen zou vinden. Steeds meer ontdekten we dat dit beeld fout was en als dwaalleer mag worden bestempeld. Vroeger verkondigde de GKV deze leer openlijk, later werd deze meer zwijgend verkondigd.

Met name de tekst uit Mattheüs 22:37-39 was de grondslag om te starten met de Oase:

Heb de Heer, uw God, lief met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dat is het eerste en grote gebod. Het tweede is daaraan gelijk: heb uw naaste lief als uzelf.

Deze tekst is geen oproep om voor de buurman een keer het gras te gaan maaien, maar God heeft ons laten inzien dat hij hiermee bedoelt dat we ons inspannen om de naaste het geluk van Jezus te brengen en hen daarmee net zo gelukkig te maken als iemand zelf is.

Om die reden hebben we de kerk gevraagd meer aandacht aan evangelisatie te besteden. Uiteraard waren we ervan overtuigd dat iedereen hier enthousiast op zou reageren. Helaas was dat

wat naïef van ons. Tot drie keer toe was de reactie afwijzend. Er waren interne verbeteringsprocessen die voorrang verdienden. Dit was misschien wel het meest intense moment waarbij wij beseften dat de kerk vooral met zichzelf bezig is en niet met de opdracht die God ons persoonlijk geeft. We hebben de kerkenraad laten weten op persoonlijke titel verder te gaan en werk te gaan maken van de verspreiding van het evangelie. Samen met onze trouwe vrienden Herman en Rosieta zijn we toen gestart met het beleggen van laagdrempelige diensten vanuit een lokaal café. Daaraan bleek een grote behoefte. Op elke dienst kwamen er wel tweehonderd mensen af. Samen zingen en aanbidden en luisteren naar een bekende spreker uit de omgeving met de eenvoudige boodschap dat Jezus van je houdt.

Onze eigen kerk reageerde furieus. Er was een felle strijd losgebarsten en ons werd nogal wat verweten. Onthutsend was de inhoud van de kritiek, niet één opmerking ging over de inhoud van onze samenkomsten, maar enkel over de vorm. Sommigen vroegen zich hardop af of ik de spreker een hand gaf. Ook werd ons verweten dat we hiervoor de eigen dienst verzuimden. Ik kan me voorstellen dat u dit bijna niet kunt geloven als u dit leest, maar het was wel zo. Het absolute dieptepunt was het gesprek met de kerkenraad. We gingen met zijn vieren naar de kerk, in de hoop een goed gesprek met de raad te kunnen voeren.

Terwijl we aan het uitleggen waren wat we hadden gedaan en vertelden dat veel mensen werkelijk op zoek zijn naar Jezus, noemde ik een paar keer Zijn naam. Ineens ging een ouderling staan en zijn gezicht sprak boekdelen. Hij sloeg met zijn hand op tafel en schreeuwde uit: 'Jezus, Jezus, houd nu eens op over die Jezus. De wet en de belijdenis, daar gaat het om!'

Ik voelde me knock-out geslagen. De stilte die hierop volgde was oorverdovend. De gehele raad zat ons zwijgend aan te kijken. Niemand riep deze broeder een halt toe. Geen reactie, niets. Waarop ik de stilte verbrak door uit te spreken: 'Hiermee

is ons gesprek definitief voorbij. Nu weet ik wat vloeken in de kerk betekent.' Vervolgens hebben we de zaal verlaten zonder afscheid te nemen.

Dit voorval heeft ons heel erg veel geleerd over wat de kerk als instituut is. Helaas hebben we gezien dat een instituut als de kerk heel erg ver van God af kan komen te staan. Het is de wereld op zijn kop, maar in de jaren die volgden, hebben we daar nog vele voorbeelden van voorbij zien komen.

De Oase heeft een jaar bestaan en was erg succesvol, als ik dat zo mag uitdrukken. Veel mensen hebben God opnieuw een plaats in hun leven gegeven. Sommigen van hen waren christenen die de kerk zijn uitgezet om wat voor reden dan ook, anderen waren teleurgesteld in de kerk.

Ondertussen werden we door onze eigen broeders en zusters niet meer als zodanig ontvangen en hebben we met veel pijn in ons hart de gemeente verlaten. Wat een verdriet hebben we hiervan gehad. We wisten nog helemaal niet waar God ons zou brengen.

Cobie en ik kregen meer honger om actief te zijn in Gods koninkrijk. We zijn in gebed gegaan en hebben gevraagd wat we moesten doen. Deze fase bleek achteraf een heel belangrijke in onze relatie met God.

We waren al zo dankbaar dat de gezondheid van Cobie zo enorm was verbeterd en dat we samen steeds meer een weg wisten te vinden in het leven met Jezus in ons hart. Wat we niet wisten was dat we nog niet vanuit de Geest leefden. Hier zit een belangrijk spanningsveld, dat het verschil ging maken, zo bleek later. In de kerk waar we opgroeiden wordt de Geest wel vaak genoemd en onderling werd er door ons ook veel over gesproken, maar we hadden nog niet echt door wat het is om vanuit en door de Geest te leven en te denken.

Ondertussen hadden we ons gevoegd bij een jonge, charismatische gemeente. Daar draaide alles om de Geest. Dat vonden we in het begin apart, want we hadden helemaal geen ervaring om de Geest van God zo'n cruciale plaats te geven. Toch ervoeren we een verlangen en we gingen steeds meer bidden om te mogen worden aangeraakt.

Toen gebeurde er in één week veel bijzonders en dat schudde ons leven behoorlijk door elkaar.

Ik denk dat het september 2012 was, ik was op een zaterdagmiddag in de voortuin aan het werk. Er moest een buxusboompje weggehaald worden, omdat dit niet mooi meer was. Ik had met een schep rondom al wat los gestoken, dus ik dacht dat ik de rest met domme kracht zou kunnen doen. Krom over de struik gebogen stond ik uit alle macht aan het boompje te trekken. Er kwam beweging in, dus nog even en de klus was geklaard. Uit alle macht trok ik aan de boom, tot er ineens een knak hoorbaar was. Deze knak kwam echter niet van de buxus maar uit mijn rug. Een pijnscheut ging door mij heen. Die was zo fel dat ik ter plekke op de grond viel. Mijn rug was gloeiend heet van de pijn. Ik kon me niet bewegen en werd misselijk van iedere beweging en de daaropvolgende pijn. Hoe moest ik nu iemand waarschuwen? Ik lag nog geen zes meter van huis en kon niemand bereiken. Met heel veel moeite wist ik mijn mobiel uit mijn broekzak te frunniken en zo kon ik mijn vrouw bellen. 'Waar ben je?' vroeg ze nadat ze de telefoon opnam.

'Help me, ik lig op de oprit.'

Hevig geschrokken kwam ze naar buiten en daar lag ik dan. Ik kon helemaal niets.

Kort daarna kwam de buurman kijken wat er aan de hand was. Hij heeft een EHBO-diploma en werkt bij de ANWB-Wegenwacht en dat was te merken. Hij belde de huisartsenpost en legde direct in objectieve termen uit wat er aan de hand was. 'Ik tref mijn buurman aan op de grond, mijn inschatting is dat er sprake is

van een rugfractuur of iets van dien aard. Zijn situatie is stabiel, niet bedreigend, maar hij heeft erg veel pijn.'

De huisarts gaf aan dat zijn bezoek geen toegevoegde waarde zou hebben en dat hij een ambulance zou sturen. Die kwam vijfenveertig minuten later, tot die tijd lag ik buiten op de grond, gelukkig met goed weer. Heel voorzichtig hebben ze mij in de ambulance gekregen en naar het UMCG gebracht. Daar bleek na het maken van foto's en een scan dat ik door hard aan de boom te trekken mijn ruggenwervels uit elkaar heb getrokken en dat alle banden daaromheen waren verrekt. Geen echte schade, maar ze gaven aan dat ik wel zes weken niets zou kunnen doen en alleen maar op bed zou kunnen liggen. Ik kreeg morfine mee tegen de pijn. In de avond mocht ik weer naar huis. Eenmaal thuisgekomen lag ik op de bank en bij een bezoek aan het toilet waren er twee personen nodig om me daarmee te helpen. De dag erop gingen mijn vrouw en onze jongste dochter naar de dienst van onze nieuwe gemeente. Daar werd verteld wat mij was overkomen en toen hebben ze daar voor mij gebeden. Mijn vrouw merkte dat deze manier van bidden anders was dan wij waren gewend.

Op dat moment lag ik nog op bed en keek naar Hour of Power op de tv. Ik genoot van de preek tot ineens mijn rug heel erg warm werd. Heel apart warm werd hij ineens. Zo warm dat ik niet kon blijven liggen. Uit een soort reflex ging ik rechtop zitten en toen ik dat deed, schoot door me heen dat ik dat eigenlijk niet zou moeten kunnen. Ik kan dit toch niet? Ik voelde aan mijn rug en vernam dat de pijn weg was. Ik had nog niet in de gaten wat er nu gaande was. Op dat moment kreeg ik een appje van een goede bekende met de tekst: 'We hebben net intens voor de genezing van je rug gebeden.'

Wat is dit? Genezen? Dat kan toch niet?

Ik wist van gebedsgenezing en had daarvan wel vaker iets gehoord en meegemaakt, maar zo dichtbij was het nog niet geweest. Was ik genezen? Heeft God besloten mij te gaan

helpen? Kent God mij dan echt? Besteedt God nu echt aandacht aan mij?

Dit soort vragen schoot snel door me heen. En toch was ik genezen, mijn pijn was echt ineens verdwenen! Ik ben van bed gesprongen en heb een dansje gemaakt in onze slaapkamer. Ik gooide een pen op de grond en kon deze zomaar weer oprapen. Zonder te twijfelen heb ik mijn kleren aangedaan, ben ik in de auto gesprongen en vijf minuten later kwam ik dansend de kerkzaal binnen waar de dienst halverwege was gevorderd. Iedereen was uiteraard getuige van het gebed dat over mij was uitgesproken en daar was ik dan, zonder pijn. Wat een feest was dat! Ik was zo opgetogen door deze aanraking van God dat ik direct heb geroepen dat ik me wilde laten dopen. Cobie vond dit wel heel erg snel gaan ineens.

Het dopen is altijd een gevoelig onderwerp geweest. In de GKV bestaat enkel de kinderdoop. De geloofsdoopt wordt daar aangeduid met de term als 'overdopen' wat dus duidelijk wil zeggen dat het een fout is die je begaat.

Ik was aangeraakt en wilde niets liever dan God gehoorzamen. Hij heeft in zijn ondoorgrondelijke wijsheid tijd voor mij gemaakt en heeft mijn periode van pijn gereduceerd tot zestien uur, terwijl artsen uitgingen van zes weken. Prijs de Heer! Maar Cobie had niet gevoeld wat ik had ervaren. Door mijn besluit me te laten dopen, zette ik haar wel onder druk.

Die week zou Jan Zijlstra in Grootegast komen voor een gebedsgenezingsavond. Nu ben ik opgevoed met het beeld dat zulke avonden fout zijn. Genezing door gebed is fout, want wij zondige mensen kunnen nu eenmaal niet dicteren wat God wel of niet moet doen. En al helemaal niet door het land te doorkruisen en 'shows' te organiseren om mensen te genezen. Deze genezers doen zoiets voor hun eigen eer, dat was althans de lezing die ik in GKV hoorde. Inmiddels dachten wij zo niet meer, maar als je je hele leven deze standpunten om je heen hebt gehoord, merk je bij jezelf ook, dat deze niet allemaal zomaar uit je leven zijn

verdwenen. Onder het mom van nieuwsgierigheid wilde ik wel even gaan kijken wat dit voor avond zou zijn. Dus Linda, onze jongste telg en ik wilden daarnaartoe gaan. Cobie wilde per se niet gaan, zij was er nog niet klaar voor.

Toen de avond dichterbij kwam, heeft ze er vlak van tevoren toch mee ingestemd om mee te gaan. Ze voegde er nog wel een voorwaarde aan toe: 'Maar je moet niet denken dit ik zomaar naar voren ga, hoor.'

De zaal zat helemaal vol. Dezelfde zaal waar wij kort daarvoor onze Oase-samenkomsten hielden, was geheel gevuld. Ik vond het bijzonder om te zien dat mensen van heinde en verre kwamen omdat ze graag genezen wilden worden van hun ziektes. Ik had toen echt een soort Bethesda-beleving. In de tijd van Jezus kwamen de mensen ook om te worden genezen. Jan Zijlstra is een nationale bekendheid geworden. Ik was kritisch op wat daar stond te gebeuren. Is dit Gods bedoeling wel? Jan begon de avond met een goede en gefundeerde uitleg van de Bijbel en wat Gods bedoeling met ons is. Ik kon me hierin vinden en was ook blij dit te horen. Er was geen sprake van een show of iets van dien aard. Hier ging het om het brengen van de redding van Jezus. Toen na het zingen van een aantal liederen het moment van de genezing was aangebroken, begon hij te zeggen dat als eerste de mensen met reuma naar voren moesten komen. Ik zat hiernaar te kijken en zag dat er iemand in de rij stond die zo van achteren wel heel veel gelijkenissen vertoonde met mijn eigen Cobie. Ik wilde me naar rechts wenden om het tegen haar te zeggen, maar ik zag dat de stoel leeg was. Mijn eigen vrouw was naar voren gegaan, terwijl ze dat niet wilde! De lange ziekteperiode van Cobie werd naast depressiviteit ook lichamelijk gediagnostiseerd als fibromyalgie. Een vorm van reuma, ook wel wekedelenreuma genoemd. Om deze reden is ze naar voren gegaan in de hoop genezen te kunnen worden. Ze stond in een rij van circa twaalf mensen. Jan Zijlstra riep hen naar zich toe en sprak een genezingsgebed uit. Heel kort,

zoiets als 'In Jezus naam, genees!' en daarna kreeg je een zetje in de rug en moest je plaatsmaken voor de volgende. Er werd ook niet afgewacht of de pijn of ziekte wel of niet weg zou zijn, daargelaten of dat met een bepaalde ziekte überhaupt wel zou kunnen. Toen Cobie aan de beurt was, ging het net zo. Alleen Cobie is een unieke vrouw. Ik zou zo een hoofdstuk in dit boek aan haar kunnen wijden om haar te beschrijven. Een heerlijk mens met veel bijzondere eigenschappen. Cobie kreeg dus ook een zetje om door te lopen, maar ze bleef staan. 'Ik heb nog wat,' zei ze tegen Jan Zijlstra.

Toen hij vroeg wat dat dan mocht zijn, ontstond het volgende gesprekje:

Cobie: 'Ik ben aan één kant helemaal doof.'

Jan: 'Doof? Hoe kan dat?'

Cobie: 'Ik heb een verwaarloosde ontsteking gehad en toen moest ik geopereerd worden en daarmee zijn alle gehoorbeentjes en trommelvlies verwijderd.'

Jan: 'Geen gehoorbeentjes meer? Niets?'

Cobie: 'Nee, helemaal niets, enkel een holle ruimte is over.'

Jan: 'En jij denkt dat God dit kan genezen?'

Cobie: 'Nee, ik weet zeker dat God dit kan!'

Jan: 'Oké, goed dan, dan gaan we bidden voor een scheppend wonder.'

Dit laatste vond ik een prachtige uitdrukking, een scheppend wonder. Een vraag aan onze schepper, nota bene, niets is voor Hem toch te veel?

Na het korte gebed hoorde Cobie alles weer. Als test moest ze luisteren naar een kwartshorloge, dat ze hoorde tikken. Uiteraard volgde een groot applaus. Iedereen was er verrukt van. Ik helemaal. Dit zou fenomenaal zijn. Mijn vrouw was al meer dan twintig jaar slechthorend en nu niet meer? Ik realiseerde me toen dat ik me daarvan geen voorstelling kon maken. Maar ze hoorde alles. Thuis hebben we het uitgebreid getest. Maar

het mooiste vond ikzelf het moment op bed. Iedere keer als ik iets tegen haar wilde zeggen, moest ik eerst in haar zij porren, als teken dat er van mij een vraag kwam. Dan tilde ze haar hoofd op en kon ze me horen. Nu lagen we op bed, ze ging liggen met de rug naar me toe. Ik fluisterde heel zacht: 'Cobie ik hou van je' en kreeg prompt een even zacht antwoord terug: 'Ik ook van jou'.

Met een enorme glimlach ben ik toen gaan slapen, prijs de Heer voor zo'n groot wonder.

In één week kregen we dus tweemaal een teken van Gods aandacht voor ons. Eerst mijn rugpijn en nu Cobies gehoor. Voor ons allebei stond nu vast dat we ons wilden laten dopen. De eerstvolgende zondag was een doopzondag gepland, dus daar konden we zo bij.

In 2010 ging ik voor een project naar Pakistan. In de stad Karachi wilde men vijftienduizend CCTV-camera's plaatsen om daarmee meer grip te krijgen op de ernstige vormen van terreur die de stad teisterden. Wat er in Karachi aan criminaliteit en moord plaatsvond op één dag, was meer dan er in ons land in één jaar gebeurde. Ik ben daar dat jaar vaak geweest en had daar gesprekken met de top van dat land. Politiechefs, militairen en bestuurders. Toen ik voor het eerst daarheen ging, moest ik in de reispapieren schrijven dat ik niet-gelovig was. Heel apart was dat. Dat voelde als een verloochening, christen zijn en Pakistan is geen goede combinatie. God heeft me daar op heel bijzondere wijze gebruikt, terwijl ik mijn best deed om er niet over te spreken. Dat is moeilijk in een land waar de waarden van leven en dood fundamenteel anders zijn dan bij ons. Toen we een keer onderweg waren in de stad, zagen we een oploop van veel mensen. Er was duidelijk wat aan de hand. Ik vroeg wat er gaande was en men besloot te stoppen en te kijken wat er aan de hand was. Nu moet u weten dat ik daar niet zomaar over straat kon gaan. Ik had twaalf mensen met kalasnikovs om me heen

om mij te beschermen. Mijn auto was gepantserd en daarmee kogelvrij. Ik mocht in de binnenstad bij geen enkel kruispunt stoppen, omdat het mogelijk was dat er scherpschutters op de daken lagen die dan graag gebruikmaakten van het gemakkelijke doelwit. Daar kwam bij dat mijn blonde kop behoorlijk opviel in Pakistan.

Terug naar de oploop. Ik bleef in mijn auto zitten en toen 'mijn mensen' terugkwamen vertelden ze me, zonder emotie, dat er een veertienjarig meisje werd gestenigd, omdat ze was verkracht. Ze vonden dat nog normaal ook! Het was weerzinwekkend om de gekte van mensen te zien, hoe uitzinnig ze konden zijn en verheugd om ook een steen te mogen gooien. Ik heb vanaf dit moment een heel ander beeld van de steniging van Stefanus gekregen. Natuurlijk had ik daar geen beeld van, maar ik heb nu gezien hoe honderden mensen totaal verwilderd stenen gooien. Er werden van alle kanten stenen gegooid, zodat ze niet konden vermijden dat ze elkaar raakten met die stenen. Daardoor vielen er meerdere gewonden. Ik verbaasde mij over de logica van de plaatselijke bevolking, dachten de mensen die mij moesten beschermen ook zo over leven en dood? Hoe moeten deze mensen mij beschermen dan? Beschermen waartegen? Je gaat dan ineens heel basaal denken over wie je bent en waar je bent. Er is in zo'n land geen ruimte voor naïviteit. Dat kan zomaar je eigen dood worden.

Op een dag had ik een meeting in een Hilton-hotel in Karachi met een aantal functionarissen van de regering. We moesten spreken over de beveiliging van de haven van de stad. Een gedeelte van het haventerrein werd gebruikt door het Amerikaanse leger, om het leger in Afghanistan te bevoorraden.

Toen ik het mooie met marmer beklede hotel binnenkwam, met mijn beveiliging uiteraard, werd ik eerst gescreend en gefouilleerd, wat gebruikelijk is. Toen ik in de grote hal was aangekomen, kwam er direct een jonge vrouw op me af. Gekleed met een hoofddoek. Op haar kleding droeg ze een naambordje

waarop stond 'Hospitality manager', een woord dat wij als gastvrouw zouden omschrijven. Ze vroeg me vrij direct of ze mij even mocht spreken. Ik zei tegen haar dat ze haar gang kon gaan, maar ze gaf aan dat ik haar moest volgen. Dat deed ik en maakte daarbij een grote fout. Ik liep met haar mee zonder mijn beveiliging te waarschuwen. Daar waren ze niet blij mee en dat lieten ze me achteraf ook goed weten. Ik volgde deze vrouw naar een kantoor en liep naar binnen. Achter mij deed ze de deur op slot. Op dat moment werd ik 'wakker'. Als dit een hinderlaag zou zijn, was dat mijn laatste moment geweest. Ik had dit nooit zo mogen doen. Was dit naïviteit? Het bleek de leiding van God. De vrouw bleef even met de rug naar me toe staan en ik voelde dat er veel door haar heen ging. Ineens draaide ze zich om en vroeg me met een zeer angstig gezicht: 'Please tell me, are you a son of Jesus?'

Ik was even uit het veld geslagen, ik kon alleen maar uitbrengen: 'Excuse me?'

Met nog meer paniek in haar stem vroeg ze nogmaals: 'Please tell me, are you a son of Jesus?'

Ik was hersteld en begreep dat er nu wat anders gaande was. Toen ik beaamde inderdaad een kind van Jezus te zijn, viel ze mij huilend om de hals, God prijzend. Ze vertelde mij dat God haar die ochtend duidelijk had gemaakt dat ze vandaag iemand zou ontmoeten die met haar kon bidden voor haar grote nood. En dat hebben we gedaan. Zo jammer dat ik haar naam niet meer weet.

Haar vader was een halfjaar eerder voor een cursus naar Londen geweest. Daar had hij Jezus ontmoet en hij was als gedoopt christen weer naar huis gegaan. Hij had thuis over de liefde van Jezus verteld en over Zijn offer aan het kruis. Later had hij in huis zijn dochter en vrouw ook gedoopt. Allemaal in het grote geheim, want de omgeving daar houdt niet van christenen. Die worden als honden aangeduid. Hij begreep uit de Bijbel dat we ons moeten inspannen om andere mensen bij het licht van

Jezus te brengen, geïnspireerd door de gelijkenis van Jezus over het licht onder de korenmaat (Markus 4). Hij ging de straat op en vertelde over Jezus. Door de burens werd hij vervolgens direct op straat vermoord. De burens sneden zijn keel door. Zijn vrouw en dochter hebben dit vanuit huis moeten aanzien. De burens dansten om hem heen, terwijl de man die getuigde van Jezus, doodbloedde op straat. Deze man heeft de eeuwige beloning direct ontvangen en is met alle egards in de hemel ontvangen, dat weet ik zeker.

Ik bad voor haar en ook voor haar moeder. Het was inmiddels enkele maanden geleden en tot die tijd werd de moeder dagelijks bezocht door klaagvrouwen en bleef ze in rouw. Het bidden met haar was een mooi moment, maar mocht niet te lang duren, want ik wist dat mijn beveiliging mij was gaan missen. We namen afscheid en ik mocht haar zegenen. Een dag later was ik er weer en vroeg ze opnieuw om een gesprek, maar daarin kon ik gezien de omstandigheden niet meegaan. Ze vertelde me in de hal dat ze gisteren thuiskwam en ze eten rook. Ze zag haar moeder in witte kleding aan het koken. Ook waren er geen klaagvrouwen meer. Verbaasd vroeg ze haar moeder hoe dit nu zo ineens kon. De moeder had verteld dat ze die middag, rond drie uur en dat was ons gebedsmoment, de klaagvrouwen had weggestuurd en had gezegd dat het rouwen voorbij was en dat ze in vertrouwen verder wilde met haar leven. Dit was opnieuw voor mij een moment waarop ik me realiseerde dat God dingen doet op het moment dat je ervoor bidt. Niet wetende dat een van de heftigste momenten uit mijn leven nog moest komen... Enkele dagen later, op 11 november 2010, had ik een vergadering in het hoofdgebouw van de politie in Karachi. Een dag eerder had men een paar kopstukken van Al Qaida gearresteerd en aldaar opgesloten. Men was daar erg opgetogen over, een grote vangst en een groot succes voor de politie. Tegen vijf uur in de middag verliet ik het politiekantoor en ging met mijn kolonne naar mijn hotel. Dat stond ongeveer tegenover het hoofdgebouw en

bevond zich op driehonderd meter afstand. Mijn vader lag op dat moment op de IC van het Medisch Centrum Leeuwarden en ik maakte mij zorgen om hem. Ik had die avond om negen uur een meeting met een minister en wist dat het een avond zou worden die lang ging duren. Daarom besloot ik dat ik voorafgaand aan de meeting mijn gebedsmoment zou hebben om voor mijn geliefden thuis te bidden. Ik had de mooiste suite van het hotel. Deze kamer bestond uit een grote kamer met prachtige meubelen. Twee zithoeken met een groot tv-scherm en een eettafel. Daarnaast een aparte slaapkamer en twee prachtige badkamers. Ik heb niet helemaal begrepen waarom dat nu nodig was, maar goed, het was de grootste suite van het hotel op de tiende verdieping. Tijdens het gebed, circa kwart over acht in de avond, hoorde ik een enorme knal. Voordat ik me realiseerde was er aan de hand was, lag ik in mijn kamer vijf meter verderop op de grond. Het hele gebouw was enorm heen en weer geschud en schudde op dat moment nog steeds. Ik had in de gaten dat er een bomexplosie had plaatsgevonden. Ik wist niet goed wat te doen. Maar toen hoorde ik een vreemd geluid, dat harder en harder werd. Zo hard dat het pijn deed aan mijn oren. Toen kwam ineens het beeld in me op van de instortende Twin Towers, daardoor zag ik in dat ik snel naar buiten moest. Toen ik de gang op liep was ik verbaasd over de ellende en troep die ik aantrof. Overal lag hout, steen en glas. Ik zag geen mensen, merkwaardig genoeg. Ik weet zeker dat ik het wereldrecord naar beneden traplopen heb verbroken. Op de derde verdieping stond een vrouw hysterisch te huilen. Tegen alle gebruiken in heb ik haar in de brandweergreep op mijn schouder genomen, dat is dus ook met een arm tussen haar benen. Conform de tradities is dat helemaal geen passende tilmethode. Hoe zwaar ze was heb ik niet gemerkt, het geluid ging ondertussen maar door en ik wist niet wat dat was. Beneden aangekomen, trof ik mijn beveiliging aan. Want als ik in mijn kamer was, verbleef de beveiliging beneden in het hotel. Altijd, ook gedurende de

nacht, was men waakzaam.

De ontploffing was zo hevig dat binnen een straal van twee kilometer alles zwaar beschadigd was, alle ramen waren gesneuveld en er lag overal veel puin.

Het geluid waarvoor ik op de vlucht was bleek van vallend glas te zijn. Een enorm krakend geluid kwam van de kozijnen die uit alle macht probeerden de grote glasscherven vast te houden en ze toch moesten loslaten. Mijn hotel was tien verdiepingen hoog en alle ruiten waren kapot. Een flinke regen van vallend glas was het gevolg. Dat had veel slachtoffers tot gevolg, ze werden dodelijk verwond door vallende scherpe punten van glas.

Mijn hotel stond dicht bij het politiegebouw dat door de aanslag geheel was verwoest. Er was helemaal niets meer van over. Nadien hoorde ik dat er een truck gevuld met vijftienhonderd kilogram springstof naar binnen was gereden. Daaraan voorafgaand was er een vuurgevecht van terroristen met de beveiliging om een vrije doorgang voor de truck te creëren. De aanslag kostte veel mensen het leven.

Pas toen ik buiten stond realiseerde ik me wat er was gebeurd. Ik had zojuist een terroristische aanslag overleefd. Deze was niet tegen mij gericht, maar ik zat er wel middenin. In de tijd die volgde, moest ik bijna letterlijk de stoom van me afblazen door veel sigaretten te roken. Toen ik daarbuiten rondliep, merkte ik dat ik zo nu en dan mijn voeten zorgvuldig moest plaatsen om de plek te bereiken waar meer mensen uit het hotel bij elkaar stonden. Toen ik wat beter keek, zag ik dat ik aan het lopen was tussen lichaamsdelen van slachtoffers. Een ervaring die ik niet gauw zal vergeten. De emoties van dat moment kon ik thuis moeilijk onder woorden te brengen. De realiteit van dat moment stond eenvoudigweg te ver weg van de mensen die in Nederland wonen.

Nu komt het bijzonderste moment. Ik was tijdens de aanslag aan het bidden voor mijn vader. Ik zat met de rug naar het grote raam en had de zware velours gordijnen gesloten. Na de aanslag

gingen we mijn spullen halen, want mijn beveiliging zou me naar een ander hotel brengen. Ik liep met de directeur van het hotel naar mijn kamer. Een deel van het personeel en beveiliging liep mee. Onderweg naar mijn kamer aan het eind van de gang, zag ik wat voor puinhoop er overal was. Alle honderdtien kamers van het hotel aan de zijde van de aanslag waren vrijwel onbewoonbaar geworden.

Toen we aankwamen bij mijn kamer was de deur dicht. Nadat ik de deur opende en erop voorbereid was ook hier een puinhoop aan te treffen, trof ik een serene, vreemde sfeer aan. Het enige teken van de aanslag was een vaas met bloemen die van de tafel was gevallen. Verder was er in mijn hele kamer niets te zien. De directeur liep vol overtuiging naar het gordijn, want van alle kamers lagen de ramen eruit. Met stijgende verbazing zag hij dat aan mijn raam helemaal niets mankeerde, zelfs geen scheur of barst.

'Who is protecting you?' vroeg hij aan mij.

Ik had op dat moment ook wel in de gaten dat er hier iets bijzonders was gebeurd. Ik vertelde hem dat ik nu wel kon zeggen dat Jezus mij heeft beschermd. De mannen waren er behoorlijk van onder de indruk. En anders ik zelf wel.

Toen ik hierna Cobie heb gebeld, kwam echt de impact bij me binnen. Op zo'n moment merk je hoe dierbaar het is dat je nog met je geliefde kunt praten en dat je dus door een wonder bent gespaard.

De volgende dag had ik telefonisch contact met de voorganger van onze GKV-gemeente. Het was toen vrijdag. Ik gaf aan op zaterdag thuis te komen en wilde graag tien minuten van de dienst op zondag om hiervan te getuigen. Ik wilde God grootmaken door te getuigen van Gods bescherming. Dat werd geweigerd, want getuigenissen kwamen niet voor in de eredienst. Ook hier had religie het weer gewonnen van de Geest.

Na de genezingen van ons beiden hebben we samen besloten ons te laten dopen. Dat was spannend, omdat we wisten dat we iets zouden gaan doen wat door onze families zou worden afgekeurd. Op zo'n moment zetten we niet alleen een stap voor God, maar tegelijkertijd creëerden we ook afstand tussen ons en onze vrienden en familie. Terwijl ik dit schrijf, heb ik net een brief gelezen van een kerkenraad ergens in ons land, die reageert op kerkleden die zich hebben laten dopen. De reactie is kortweg dat een 'overdoop' de ene persoon boven de andere plaatst. En dat noemen ze niet juist. Een heel vreemde reactie. Moet een enkeling zich niet bekeren, omdat hij dan zichzelf boven een ander plaatst? De gemene deler lijkt hier belangrijker dan persoonlijke groei.

Onze doop was een werkelijk feest. Er waren veel vrienden bij aanwezig en dat is mooi. Er waren echter alleen vrienden bij die zich al hadden laten dopen.

Door religie is de geloofsdoop echt een stap geworden die mensen uit elkaar drijft. Mijn oudste broer was er wel bij en dat heeft me erg goed gedaan. Op deze dag vernam ik dat hij zich een week ervoor heeft laten dopen. Wat een feest.

In de jonge gemeente waarbij wij ons aansloten werd actief de doop in de Heilige Geest toegepast. Ik wist niet wat dat was. Ik had er eerlijk gezegd ook nog niet veel over gehoord. Deze doop zou op maandagavond, een dag later, worden uitgevoerd en bestond ogenschijnlijk uit niet meer dan een intens gebed. Een soort gebed dat ik niet eerder zo had gehoord. Heel krachtig en heel beslist werd in de naam van Jezus de Geest over ons uitgesproken. Dat we vervuld mochten raken van de Geest. Ik lette ondertussen op wat er met mij zou gebeuren. Maar er gebeurde niet zoveel eigenlijk. Ik heb op een andere manier kunnen aanbidden. Het opwekkingslied 'Heilig' (Opwekking 718) werd steeds herhaald. Wat is het krachtig om dit lied maar

te herhalen en te herhalen. Het werd vanuit mijn hart steeds intenser en op een gegeven moment kon ik voor het eerst mijn tranen de vrije loop laten en huilend kon ik zingen met mijn hart. Dat was al een bevrijding voor me en ik voelde me heel dicht bij God.

De nacht die volgde was echt verschrikkelijk. Ik kon maar niet slapen. Ik begon te twifelen en werd zelfs angstig. Hoe kan dat nou? Ik ben toch net gedoopt en nu is alles toch hosanna? Dat was echt niet het geval. Ik ging nadenken over liefde en met name dacht ik aan de liefde van Jezus voor mij. Ik had al die jaren een soort masker ontwikkeld, dat ik koesterde. Ik had zelf bepaald hoe mensen tegen me aankeken en daar voelde ik me prettig bij. Maar nu ik zo dicht bij Jezus was gebracht, voelde ik dat Jezus geen boodschap heeft aan die buitenkant van mij. Hij kijkt daar dwars doorheen! En juist dat maakte me bang. Ik voelde echt dat ik geen enkel geheim meer kan hebben voor Jezus en dat hij alles wist. Ik heb de hele nacht op de bank zitten huilen en bidden. De rust kwam pas toen ik er vrede mee had dat Jezus echt in mijn hart was gaan wonen.

We hebben beiden sterk ervaren dat de doop in de naam van de Geest het meest wezenlijke deel van de doop is. Dit deel is nodig om van de Geest vervuld te raken, vervuld van Gods liefde, die mij gelukkig maakt.

Betekent dit dan dat we vanaf dat moment zonder zonde leven? Dat de Geest ervoor zorgt dat we geen fouten meer kunnen maken? Was dat maar zo. Ik heb fouten gemaakt, ook na mijn doop die ik maar wat graag op mijn blote knieën zou willen terugdraaien. Laat daar geen misverstand over bestaan. Zo was ik vroeger een man met een kort lontje. Wat ben ik toch vaak kwaad geweest en waarom eigenlijk?

Mijn kinderen zijn best wel bang voor me geweest en daar schaam ik me voor. Ik kon heel onberekenbaar uit de hoek komen en heel boos worden.

Laat ik een voorbeeld geven. Op Stille Zaterdag, de dag voor Pasen mocht ik spreken in Appingedam en onze jongste dochter was erbij. Ik wilde even een luide stem opzetten alsof God boos op ons zou zijn. Met een harde stem maakte ik duidelijk dat God alle reden heeft om boos op ons te worden. Daarna zou ik natuurlijk uitleggen dat die aanleiding er dankzij Jezus niet meer is. Achteraf vertelde mijn dochter dat ze een reflex van angst kreeg toen ze mijn stem zo hoorde. Daar ben ik best van geschrokken, het was inmiddels al meer dan tien jaar geleden dat ik zo vaak boos was. Toch blijft die herinnering hangen. Gelukkig kan ik zeggen dat mijn boosheid na mijn bekering is verdwenen en nooit meer terug is geweest.

Ik heb mogen ervaren dat de genade zo sterk is dat eenieder er direct met Jezus over kan communiceren en dat diegene dan mag weten dat hij daarna van die zonde is gezuiverd. Ze was veel sterker dan toen ik haar meemaakte in de situatie voor mijn doop en al helemaal sterker dan zoals ze werd beleden in de traditionele kerk

Samen hebben we een verlangen om actief te zijn in Gods koninkrijk. We waren direct al heel blij met alles wat we meemaakten. Ik weet alles niet meer, maar als er iemand op de stoep stond die hulp nodig had of een goed gesprek en gebed nodig had, dan boden we in Zijn naam graag onze diensten aan. Het is alleen zo, dat wanneer je terugkijkt, over een langere periode, dan zien we heel duidelijk dat God ons heeft klaargestoomd en gevormd om echt grote dingen in Zijn naam te mogen doen.

We lezen in de Bijbel dat na vervulling door de Geest er gaven vrijkomen van de Geest. Wat God mij heeft gegeven, is dat ik dingen kan zien die een ander niet ziet. Als ik met iemand in gesprek ben, diepgaand, dan overkomt het me dat ik een inkijkje krijg in zijn of haar hart. Het is alsof Jezus mij influistert waar het gesprek over zou moeten gaan, van welke moeite deze persoon

moet worden bevrijd. Zoiets gebeurt natuurlijk niet zomaar. In het begin vroeg ik me af wat dit was en dacht ik dat dit mijn eigen gedachten waren. Ik heb inmiddels geleerd dat dit een van de gaven van de Geest is. In dit boek kom ik daar uiteraard uitgebreid op terug. Ik moet me inhouden om het nu even hierbij te laten, maar dit is echt een van de mooiste onderwerpen. Wat kan de Geest allemaal in je leven laten gebeuren.

De Heilige Geest spreekt veel tot ons. Het is een leerproces geweest om deze stem te verstaan. Was het maar zo eenvoudig dat de Geest een appje stuurt, of dat hij belt of tot mij spreekt met luide stem. De Geest gaat echter heel subtiel te werk. Daar heeft God een bedoeling mee. We moeten ons inspannen om Hem te verstaan, want daarmee wordt ook duidelijk of iemand zich inderdaad wil inspannen om naar God te luisteren. Zo heb ik inmiddels ervaren, dat als een persoon zich nadrukkelijk in mijn gedachten opdringt, dat dat een reden heeft. Het kan zijn dat deze persoon in nood is en dat God wil dat ik daar nu aandacht aan besteed. Het lijkt op een normale gedachte en toch is het net even anders. Ik heb in de afgelopen tijd meegemaakt, dat ik in mijn kantoor zit te werken en een persoon zich aankondigde in mijn gedachten. Ik heb direct die persoon een appje gestuurd. Ze bleek ziek te zijn. In het appje dat ze terugstuurde, gaf ze aan heel ziek te zijn. Ik heb haar gebeld, maar ze was niet in staat mij te woord te staan. Op dat moment kon ze alleen maar overgeven. Wel heb ik gedurende tien minuten moeten aanhoren hoe ze probeerde te communiceren, wat niet lukte. Tijdens dit contact heb ik God gevraagd wat ik moest doen en het enige wat ik kon bedenken was naar haar toe te gaan. Toen begreep ik waarom de dag ervoor ineens drie vergaderverzoeken werden afgezegd. Ik had die avond al tegen Cobie gezegd een onverwachte kantoor dag te hebben. Ik ben namelijk vrijwel altijd onderweg en voer gesprekken in binnen- en vaak ook in het buitenland. Ik ben direct in de auto gestapt en moest een halfuur rijden om bij deze vrouw te komen. Haar dochter deed open en ik heb

even bij de vrouw gezeten, maar ze was te ziek om mij op te merken. Ik vroeg haar zevenjarige dochter of ze wist dat Jezus haar moeder beter kon maken. Haar gezicht begon te stralen en ze zei: 'Dat zou cool zijn.'

Nu moet u weten dat ik van het bestaan van gebedsgenezing afwist, zoals u hebt kunnen lezen, maar ik had het nog nooit zelf toegepast. Ik vond dat ook best wel eng. Maar nog niet eerder voelde ik een drang om dat nu toe te passen. God vroeg dat op dit moment van me, dat was zo klaar als een klontje. Samen met haar dochter hebben we onze handen op haar hoofd gelegd. Heerlijk was dat, mijn relatief grote en haar kleine handjes, samen op het hoofd van haar moeder. Ik heb de volgende woorden uitgesproken en wel tienmaal herhaald: 'In de naam van Jezus spreek ik genezing over je uit!'

Direct daarna opende deze vrouw haar ogen: 'Martin, wat moet jij hier?'

Ik heb gezegd dat God mij hier had gebracht. Ze voelde zich al wat beter en in de minuten daarop bleek echt dat er een wonder was gebeurd. De dochter zag dat ook en direct rende ze de deur uit en ging de hele (kinder)buurt vertellen dat Jezus haar moeder had genezen. Geloven als een kind, heerlijk.

Ik heb deze vrouw snel daarna verlaten, want ik moest weer naar mijn werk. Die avond hebben we haar samen bezocht en het was overduidelijk dat een gezonde vrouw de deur nu voor ons opendeed. Dit was voor mij persoonlijk een bewijs dat wanneer je luistert naar wat de Geest je wil zeggen, je niet teleurgesteld zult worden. Uit privacyoverwegingen heb ik een paar te herleiden details weggelaten. Over mezelf wil ik veel delen, maar we hebben een gouden regel, Cobie en ik: we kunnen getuigen van een wonder, maar zonder details te geven over wie het gaat.

We zijn inmiddels in de zomer van 2017 aanbeland. Cobie en ik zijn al enige jaren bezig om mensen te helpen met bevrijding,

genezing en bekering. Dat doen we voornamelijk in ons huis dat we in 2014 van God hebben ontvangen. We wilden ons dorp Grootegast na de kerkstrijd verlaten, maar er waren twee obstakels: we wisten niet waar we naartoe moesten en vanwege de crisis raakten veel mensen hun huis aan de straatstenen niet kwijt. Een huis stond toen gemiddeld twee jaar te koop. Toch hebben we ons huis te koop gezet en kort daarna was er een nationale open dag. Ik weet nog dat ik teleurgesteld was dat er maar één echtpaar kwam kijken. Een ander echtpaar had zich telefonisch afgemeld bij de makelaar. Een paar dagen later zijn deze mensen toch komen kijken en binnen zeven weken hadden we ons huis verkocht.

We hebben God gevraagd ons te brengen naar de plaats waar Hij ons wilde hebben. Hier bevindt zich ook een fijn spanningsveld met wat we zelf kunnen doen en wat God in ons leven wil gaan doen. Ik vond in al mijn Godsvrucht dat ik God een plezier zou doen door in Norg te gaan wonen. Dat hebben we ook geprobeerd. Norg is een mooi toeristisch dorpje in Drenthe en daar zijn geen kerken meer. Dus dachten wij, daar kunnen wij dan mooi aan het werk! Ieder huis dat we wilden bekijken bleek óf verkocht óf uit de verkoop gehaald. Toen kregen we in de gaten dat Norg kennelijk niet de plaats voor ons was. Ondertussen gingen we op een zondag mee naar de dienst, waar onze dochter Linda bij hoorde. Een charismatische Antilliaanse gemeente. Wat een heerlijkheid was het om daar te zijn. Het begon al bij de start. Je werd bij de deur met een oprechte blijdschap ontvangen, dat was heerlijk. We zaten in de zaal te wachten tot de dienst zou beginnen. Ik zeg tegen mijn dochter: 'De dienst begint toch om tien uur?'

'Dat klopt ook wel, maar dat is hier en beetje anders dan anders, de dienst begint als hij begint.'

Dit vond ik een vreemd antwoord, maar ik zag dat het waar was. Niemand had haast en niemand vond het een probleem. Als ik terugdenk aan die keren dat de GKV-dienst 10:05 nog niet

begonnen was, ging je je al afvragen wat er aan de hand zou zijn. Is er wat met de dominee gebeurd?

Toen de dienst wel begon, was deze direct een groot feest. Er waren allemaal mensen die helemaal voor God uit hun dak gingen. Dat werkte aanstekelijk! Waarom ben ik opgegroeid met een stemming in de kerk die eerder lijkt op die van een begrafenis? In deze kerk zag ik overal blijdschap en daar werd ik weer blij van. De vrouwelijke voorganger hield een prachtige preek die ging over het volgen van Jezus. Ze legde alles helder uit en maakte dit toepasbaar voor in ieders leven. Na de preek vroeg ze mensen die gebed nodig hadden naar voren te komen. Direct kwamen er mensen naar voren en bleven voor het podium staan, terwijl de aanbiddingsband doorspeelde. Toen er al wel twintig naar voren waren gekomen, keken Cobie en ik elkaar aan en wij besloten ook daarbij te gaan staan. Ik vond de groep die gebed nodig flink groot en dacht erover na hoe de voorganger dat zou gaan doen. Er komt vast één gebed voor ons allen zo meteen, dacht ik bij mezelf. Ik had het mis. De pastora (zo noemen ze haar) kwam van het podium af en ging persoonlijk met iedereen bidden. Voordat wij aan de beurt waren, waren er al zeker dertig minuten voorbij. Maar de band ging gewoon door en niemand die over de lange duur begon te klagen.

Toen de pastora bij ons kwam, was dat ook ons eerste contactmoment. Ze legde haar hand op mijn hart, sloot haar ogen en zei het volgende: 'Het huis waar jullie gaan wonen, zal een huis van zegen zijn. Vele mensen zullen er komen, jullie zullen hun de handen opleggen, jullie zullen hen zegenen en ze zullen genezen.'

Ik weet niet wat u nu denkt, maar wij waren hiervan behoorlijk onder de indruk. We gaan dus een huis van God krijgen, drong tot ons door. Op bijzondere wijze ontdekten wij een huis in Borger, dat eigenlijk veel te duur was voor ons. Maar vanwege de belabberde omstandigheden (vechtscheiding) van

de huidige bewoners werd het huis getaxeerd om gedwongen verkocht te moeten worden voor € 250.000. Ik heb op maandag een bod uitgebracht en een kwartier later was het huis van ons. Godzijdank, een prachtig groot huis met een heel grote tuin en nagenoeg klaar om er direct in te gaan wonen. Daar wonen we nu al bijna vijf jaar. En inderdaad, van heinde en verre komen mensen naar ons huis op zoek naar bevrijding en bekering. Om die reden hebben we met grote letters op één van de balken aan het plafond laten aanbrengen, naar Jeremia 29:11:

*Mijn plan staat vast:
Ik zal je een hoopvolle toekomst geven.*

Dat is voor vele mensen die ons huis bezoeken ook het geval.

Terug naar de zomer van 2017. We hadden ons voorgenomen de vakantie door te brengen op de christelijke camping Letniden in Tsjechië. We waren daar ook al in 2008, 2009 en 2010 geweest en al actief geweest als kind van Jezus. Maar dat zou nog niet in de schaduw kunnen staan van wat er nu zou gaan gebeuren en waar dit boek ook een gevolg van is. Toen we aankwamen op de camping was het prachtig weer. De caravan werd geplaatst en de voortent werd opgebouwd. We kwamen aan op woensdag. Nog geen dag later werden we gevraagd om te assisteren bij een gebedsloop van de jeugd van de camping. Een heel mooi initiatief; alle jongeren vanaf twaalf – twintig jaar moesten een steen uitzoeken en die steen stond dan symbool voor een pijn of moeite uit je leven. Deze mocht je zelf invullen. De jongeren gingen een soort survivaltocht maken waarbij je die steen altijd bij je moest hebben. Teruggekomen op de camping, waar een grote heuvel was met een steil pad dat naar de top liep, moesten de jongeren afzonderlijk van elkaar de steile heuvel beklimmen. Bovenaan stond een groot kruis en daar mochten ze de steen achterlaten. Boven bij het kruis was een gebedsteam

om ze daarbij te helpen, door niet alleen de steen, maar ook de last zelf bij het kruis achter te laten. Wij mochten alle jongeren zegenen voordat ze de hindernis moesten nemen, om aan te geven dat geen enkele hindernis alleen hoeft worden genomen, want Jezus is er altijd bij.

Die eerste zondag werd mij gevraagd of ik wilde spreken. Op de camping is iedere zondag een openluchtdienst op het terras. Er trad ook een band op, die bestond uit muzikanten van de camping. In de afgelopen jaren mocht ik zo nu en dan spreken in tentdiensten, ledere keer had ik heel veel moeite om een 'preek te maken'. Ik ben eerder een spreker dan een schrijver. Maar waar ik de meeste moeite mee had, was dat ik God niet voor de voeten wilde lopen. Wil God nu dat ik de mensen vertel wat ik bedenk? Enige tijd geleden mocht ik een bruiloft doen en had ik een mooie preek gemaakt. Toen ik aan het begin van mijn preek, om wat contact te maken met de mensen, vroeg wie van de aanwezigen nog nooit in een kerk was geweest, stak tot mijn grote schrik de helft van de zaal zijn hand op. Wat een schrik, mijn preek zat vol 'vakjargon' oftewel kerktaal. Ik had daar niet over nagedacht. Ik heb toen staande voor het bruidspaar even een moment gevraagd. Ik heb God gesmeekt het roer over te nemen en mij de woorden te geven. Dat is op zo'n indrukwekkende wijze gebeurd! Ik heb daar een preek gehouden die ik niet zelf had kunnen bedenken. Ik haalde teksten aan die ik zelf niet had kunnen vinden. Vanaf dat moment weet ik dat het beter is God alle ruimte te geven door mij heen te spreken en dat gebeurt door de Heilige Geest. Zo ook daar op de camping. Ik heb daar gesproken over overgave aan de Geest van God. Ik sprak aan de hand van de tekst Johannes 14:12:

Waarachtig, ik verzeker jullie: wie op mij vertrouwt zal hetzelfde doen als ik, en zelfs meer dan dat, ik ga immers naar de Vader.

Zonder vooraf een preek te hebben gemaakt, heb ik de Geest alle ruimte gegeven om door mij heen te spreken. De preek was volgens de organisatie twee keer te lang, maar het heeft werkelijk nagenoeg de hele camping in beroering gebracht. Het was een oproep om nu het verschil te gaan maken. Leven uit de Geest begint bij jezelf, om het even zo uit te drukken. Die klemmende oproep heeft ook ons leven op de kop gezet. Vanaf dat moment tot aan de dag van ons vertrek tien dagen later, hebben we op de camping niets anders gedaan dan voor mensen bidden. Het begon met onze buurvrouw. Ze had een groot gezin en had altijd pijn in de rug. Ik heb genezing uitgesproken in Jezus' naam en de pijn is niet weer teruggekomen. Die avond kwam er een echtpaar langs met het verzoek voor een gesprek. Ze hadden een conflict met de raad van de kerk en vroegen om advies. We hadden een fijn liefdevol gesprek daarover. Aan het eind van de avond vroeg deze broeder of ik voor zijn vrouw wilde bidden. Ze had al elf jaar gehoorapparaten, maar haar gehoor werd slechter en slechter. Daardoor werd haar sociale kring steeds kleiner. Uiteraard wilden we voor haar bidden. Cobie en ik hadden voor haar gebeden en daarna vroegen we haar of ze iets van verbetering ervoer. Dat was niet het geval, we hebben nogmaals gebeden. Weer geen verandering, na de derde keer ook niet, maar ik kreeg echt het gevoel dat God iets met haar zou gaan doen die nacht en gaf aan dat we nu zouden stoppen met bidden. Die volgende morgen werd ze wakker en zat ze voor de tent. Ze deed haar gehoorapparaten in, maar voelde rechts dat het niet prettig aanvoelde. Ze deed het apparaat in en uit en ontdekte dat ze zonder net zo goed hoorde! Haar rechteroor was genezen! Ze kon rechts zonder apparaat alles weer horen. Wat waren deze mensen blij en die avond was een soort praise-avond en daar hebben ze getuigd van het wonder. Dat heeft veel mensen ook het zetje gegeven om te vragen om gebed. Er zijn die vakantie zoveel wonderen gebeurd. Wat me ook bij zal blijven was een echtpaar uit Zeeland, dat afkomstig

was uit de Gereformeerde Gemeente. Een kerkgenootschap dat gevoelsmatig ver van 'mijn' preek zou afstaan. Ze vroegen ons hoe ook zij meer van de Geest mochten ervaren. Zulke fijne mensen die zich uitstrekken naar alles wat God wil geven. We hebben ze samen mogen zegenen en hun ook de Geest mogen geven. Na ons gebed hebben ze de camping verlaten, ik weet het niet van hen, maar weet zeker dat ze als andere mensen zijn thuisgekomen!

De volgende zondag kwam dichterbij en op de camping gonsde de vraag rond om je te laten dopen. We voelden wel dat mensen daarmee bezig waren. Na de dienst zouden we in de middag een jonge vrouw dopen, omdat zij dat besluit al had genomen. Naast de camping bevindt zich een flinke beek en daar zouden we dat gaan doen. Nadat zij was gedoopt kwamen er spontaan nog vijf mensen bij! Ik had nog iemand gedoopt en nu had ik al zes mensen gedoopt! Wat een zegen.

Maar ik moest wel nadenken over hoe ik de doop zou uitvoeren. Wat ga ik zeggen, wat en hoe ga ik het doen? Ook hier heb ik me laten leiden en gebruikgemaakt van mijn eigen doop. Want daar was de doop in de Geest het bepalende moment.

Na de doop hebben we spontaan een genezingsdienst gehouden. Ook dat heeft weer diverse genezingen opgeleverd. Van de vrouw die al aan één oor genezen was, is tijdens deze dienst ook haar linkeroor genezen.

Het was een vakantie om nooit te vergeten. We zijn God zo dankbaar dat Hij ons zo heeft gebruikt. Glutenallergieën werden genezen, net als het syndroom van Asperger, heupafwijkingen, rugpijnen, doofheid en een knie, waardoor een vervangingsoperatie niet nodig bleek. Bij alle genezingen kon de arts ook zien dat de ziektes waren verdwenen. Daarnaast trad er veel verlichting van pijn op, waarbij er niet direct een arts nodig is geweest. Dit was erg indrukwekkend. Het aantal bevrijdingen was nog veel groter. Satan is zo gemeen, ik heb een geval meegemaakt waarbij een man zo werd aangevallen,

dat we hem bloedend op de grond aantreffen in zijn huis, hevig schokkend van de geestelijke pijnen. Nadat ik de vrede van Jezus uitsprak en mijn hand op zijn hart had gelegd, kwam de vrede daadwerkelijk in zijn hart. Nog diezelfde avond heeft hij zijn hart in Jezus' armen gelegd. Daarmee is ook direct bewezen dat het een aanval betrof. Ik kan zo een hele lijst opnoemen, maar dat ga ik niet doen. Ik word er niet belangrijker van en we willen alleen maar dat God alle eer hiervoor krijgt. Daarnaast is er een risico dat sommige lezers verhalen gaan herkennen en aan de hand daarvan kunnen herleiden om welke personen het hier ging. Als wij pastoraal actief mogen zijn, dan zijn privacy en integriteit de grootste kenmerken die gerespecteerd moeten worden.

Enkele weken na de vakantie werd ik gebeld of ik in een gemeente wilde spreken. Ik vind dat heerlijk om te doen. Ook daar heb ik de Geest laten spreken. De gemeente is niet gewend dat er voor mensen werd gebeden na de dienst, maar na deze dienst hebben Cobie en ik vijf kwartier staan bidden, er was gewoon een lange wachtrij van mensen met diverse noden. Zelfs tot enkele maanden daarna zijn echtparen uit die plaats naar Borger gereden om bevrijding of genezing te ontvangen. Prijs de Heer! Het echtpaar van wie de vrouw genezen was van doofheid, heeft na thuiskomst besloten zich te laten dopen. Dat mochten wij doen in een natuurplas in Brabant. Ook na deze doop hebben we gebeden voor diverse mensen, demonen uitgedreven en ziektes genezen. Dit alles was zo indrukwekkend dat deze doop ook weer anderen naar het watergraf heeft geleid. Weken later heeft zich dit weer herhaald en ook daar was weer ruimte voor bevrijdingen en genezingen.

Ondertussen hebben we in een paar maanden veel mensen mogen dopen. Wat een zegen is dit, zoveel mensen die de keus van hun leven hebben gemaakt. Eerst waren we bezig met spreken over Jezus, maar nu hebben we dankzij de Geest zoveel

meer mogen meemaken: we hebben mensen gelukkig zien worden omdat ze zijn genezen en zijn bevrijd van lasten die hen zoveel jaren deden lijden.

Al deze mensen willen contact houden. Vrijwel allemaal hebben ze regelmatig nog vragen over zaken waar ze tegenaan lopen en vragen dan om advies. Onze mobiele telefoons zitten vol WhatsApp-groepen, om die vragen te delen en te beantwoorden.

Hoe groter de groep werd, hoe intensiever het werd om dit iedere dag te blijven doen. Mensen gaven me de suggestie om een blog of een vlog te gaan maken. Ik vroeg me af of ik dit moest gaan doen en zoals gewoonlijk stelde ik deze vraag aan God.

Mijn persoonlijke leven met Jezus is tegenwoordig heel intensief, maar dat is niet altijd zo geweest. *Ik* ben groot geworden door een paar keer per dag tot God te bidden, met gevouwen handen en gesloten ogen. Ik zag in dat God helemaal niet op die momenten zit te wachten. Ik heb gezien dat we besmet zijn geraakt door, wat ik 'tempeldenken' noem.

Van het beeld dat mensen hebben dat het verplicht is om iedere zondag naar de kerk te gaan om God te ontmoeten, zoals wordt gezegd en gezongen. Ik zal dit verder in dit boek uitleggen, maar ik hoef God niet te ontmoeten in de kerk. God is niet in de kerk aanwezig uit Zichzelf, God wordt meegenomen door hen die Hem in hun hart meedragen. Om die reden hoef ik ook geen specifieke handelingen te doen als ik tot God wil spreken. Ik praat de hele dag door met Hem en Hij spreekt de hele dag door met mij. Ik vind het overigens wel fijn om God te ontmoeten in de kerk als ik zie dat ook anderen laten zien dat God in hun hart aanwezig is. Daarvoor is gemeente zijn erg fijn en belangrijk. Ik leg dit nu even kort uit, om duidelijk te maken hoe ik in contact sta met Jezus. Ik vraag Hem alles, ja zelfs al mijn gedachten kent Hij. Daarom hoef ik veel gedachten ook niet eerst om te zetten in een vraag, voordat God weet wat ik bedoel.

Ik was er dus over aan het nadenken hoe ik al die mensen kon bereiken. Ik wist niet of ik hiervoor een blog moest gaan gebruiken of iets anders. Voor mijn werk was ik onderweg naar Apeldoorn toen ik ineens heel erg duidelijk Gods stem hoorde. Ik ga nu God citeren, dat is heel speciaal. Dit is wat Hij letterlijk tegen mij heeft gezegd:

Martin, ik wil dat je een boek gaat schrijven. Het boek zal erover gaan hoe bijna alle mensen mijn Geest tegenwerken. Ik zal je een uitgever geven en velen zullen het boek lezen. Ook zul jij op veel plaatsen komen om hiervan te getuigen.

Ik was er stil van. En was erg onder de indruk. Ik werd eigenlijk wakker geschud door automobilisten om me heen, want ik ontdekte dat ik op de snelweg nog maar vijftien kilometer per uur reed. Ik was helemaal onder de indruk van de betekenis hiervan. Ik een boek schrijven? Ik heb dat nog nooit gedaan. Maar ja, dat gold evenzeer ook voor Paulus. Ook Mozes vond zichzelf niet geschikt om het volk te gaan leiden:

Wie ben ik dat ik naar de farao zou gaan en de Israëlieten uit Egypte zou leiden? (Exodus 3:11)

Ik was er dus over aan het nadenken wat ik kan doen om meer mensen tegelijk te bereiken. Ik had deze vraag nog niet zo concreet geformuleerd als ik normaal in een echt gebed zou doen. Dit is tegelijk een bewijs dat God gedachten kent. Ik was ermee bezig en voordat ik de vraag zou kunnen stellen, kwam God al met een antwoord. Zijn stem is trouwens mooi en warm. Ik denk dat God ook een mooie baritonstem heeft. Zijn stem klonk zo helder dat ik de neiging had om te kijken wie er op de

achterbank zat. Toch betwijfel ik of u Zijn stem ook had gehoord, wanneer u naast mij in de auto had gezeten. Ik bedacht dat het wellicht net zo gegaan moet zijn in het Oude Testament.

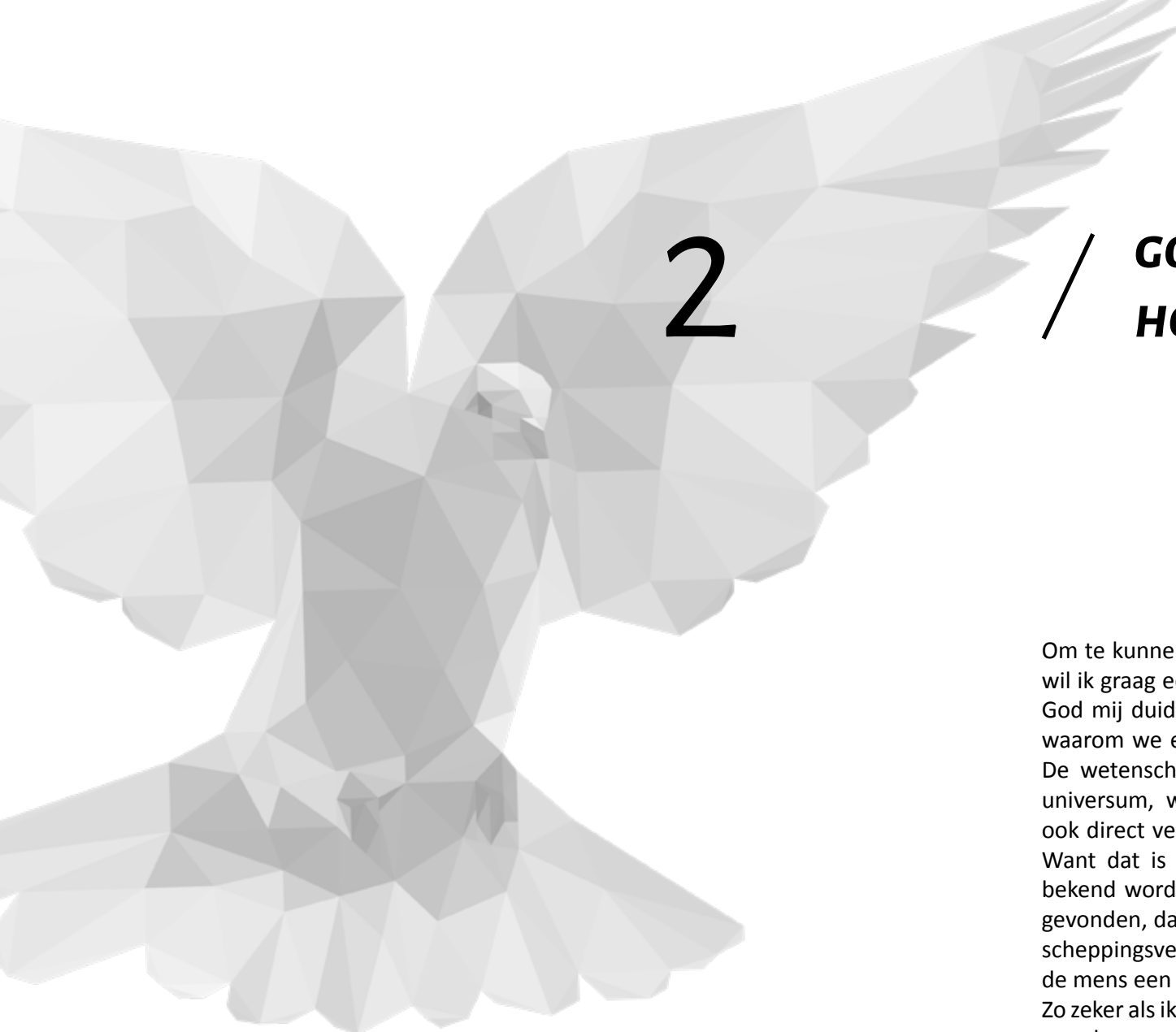
Iedere keer als God in het Oude Testament spreekt, dan wordt dit zo beschreven dat het lijkt alsof iedereen Zijn stem hoort. Toch denk ik dat dit niet het geval is geweest, tenzij er een gezant of engel het woord heeft gevoerd.

Paulus noemt het overigens zelf wel, als hij zijn bekering beschrijft dat hij wordt getroffen door fel licht en daarbij Gods stem hoort. In Hand.22:9 zegt Paulus dat hij alleen de stem van God kon horen toen hij geroepen werd door God, terwijl in Hand 9:7 staat dat de omstanders Gods stem wel hoorden, maar niemand zagen. Hoe het ook zij, het fysiek horen van Gods stem blijft een bijzondere gebeurtenis.

In het voorgaande heeft u kunnen lezen over hoe God ons heeft gevormd om naar Hem te leren luisteren. Hiermee bedoel ik met name hoe geleidelijk de Geest de ruimte heeft gekregen in ons hart en hoe wij bereid zijn geweest om vanuit de Geest te handelen en met Hem te leven. Die rijkdom wens ik u allen toe. Niet als luxe, niet als slagroom op de taart. Het leven met de Geest is eerder de taartbodem. Helaas hebben wij er een groeimodel van gemaakt, terwijl ik ervan overtuigd ben dat het andersom is. Leven met Jezus begint bij de Geest. Aan een mobiele telefoon zonder netwerk heeft niemand iets. Er valt niets mee aan te vangen als hij geen bereik heeft. Wat spelletjes spelen kan, maar echt te gebruiken is de telefoon dan niet.

Ik heb ingezien dat veel kerken met Jezus proberen te leven, zonder daarbij de Geest ruimte te geven. Eigenlijk is dat religie. De essentie van het leven met God door Jezus, is enkel mogelijk door de Heilige Geest. Zonder de Geest ruimte te geven zul je ervaren dat je Jezus heel goed denkt te kennen, maar ben je niet in staat met Hem te spreken. Op die manier weet ik veel van Barack Obama, want ik heb me in hem verdiept en heb boeken

over hem en van hem gelezen. Maar als je Obama opbelt en vraagt wie Martin Nanninga is, zal het stil blijven aan de lijn.

2

/ GODS HORIZON

Om te kunnen begrijpen wat Gods bedoeling is met ons leven, wil ik graag een inkijkje geven over de zin van het leven en wat God mij duidelijk heeft gemaakt. Vaak wordt de vraag gesteld waarom we eigenlijk leven? Wat is het doel van ons bestaan? De wetenschap is naarstig op zoek naar leven elders in het universum, want als ze hierin zou slagen is de wetenschap ook direct verlost van de hele Bijbel en alle gevolgen daarvan. Want dat is toch zo? Als er over enige tijd op het journaal bekend wordt gemaakt dat er op een andere planeet leven is gevonden, dan is daarmee toch direct aangetoond dat het hele scheppingsverhaal en het bestaan van God als unieke God voor de mens een fabel is?

Zo zeker als ik weet dat God een uniek doel nastreeft in Zijn plan, zo zeker weet ik ook dat er nooit elders leven op een planeet gevonden zal worden.

Toch stellen we onszelf de vraag waarom we soms in moeite moeten leven en waarom ons leven zo zwaar kan zijn? Waarom moeten ouders hun kind missen als het op jonge leeftijd is

overleden? Waarom hebben we weleens het gevoel dat er zoveel mensen zijn die veel verdriet moeten dragen in hun leven?

De hele Bijbel is erop gericht dat wij als mensen in zonde zijn ontvangen en geboren en dat we daarom redding nodig hebben van Jezus, de zoon van God om uiteindelijk voor eeuwig bij God te kunnen zijn. Althans, er zijn heel veel christenen die dit zullen onderschrijven dat deze zin in hoofdlijnen samenvat wat de inhoud van de Bijbel is. Ik begrijp dat dit enigszins kort door de bocht is. Maar de redding van Jezus is wel volgens alle kerken de kern van Gods woord. Het is niet voor niets dat het symbool van het kruis op veel kerken te zien is. Daar is niets op tegen, integendeel, maar het risico is dat mensen daarmee voorbijgaan aan het plan dat God heeft met deze wereld. Als de kern van het christendom onze redding door Jezus is, kan het beeld ontstaan dat alles weer om de mens draait. Er bestaat dan een kans op egocentrisch christelijk zijn. 'Als wij maar zijn gered, dan is het goed.' Een zin die niet vaak zo wordt uitgesproken, maar ik bespeur deze insteek wel in preken die ik hoor en in de houding van christenen die ik tegenkom. Deze mensen denken dat alles draait om hun redding en dat ze zo de hemel bereiken. Ik durf openlijk te betwijfelen of dit wel overeenkomt met dat wat de Bijbel ons wil zeggen.

Alles heeft een plan en een eigen horizon. Dat geldt zelfs voor alles wat we doen. Kinderen gaan niet naar school om een goed cijfer te behalen, maar om later een goed beroep te kunnen uitoefenen. Sterker nog, we stomen ze daarmee klaar voor een zelfstandig leven. Is het daarmee klaar? We krijgen geen kinderen om ze te knuffelen, maar we willen graag alles wat in ons is aanwenden om, voor zover we kunnen, gelukkige en zelfstandige mensen voort te brengen, die onze liefde later ook weer gaan beantwoorden. Alle dingen hebben een op lange

termijn horizon. Al zijn we soms meer bezig met het doel op korte(re) termijn. Dat gegeven is niet erg, de kortetermijndoelen vragen veel aandacht, maar als het goed is, houden we altijd de langetermijndoelen in het oog. Ik moet zeggen dat ik dit laatste bij veel mensen weleens mis. De actualiteit gaat ook al niet verder dan de waan van de dag. Het is algemeen bekend dat de invloed van politici pas zichtbaar wordt na minimaal vier jaar. Dan pas kunnen de gevolgen van wetgeving en maatregelen zichtbaar worden gemaakt en kan er worden beoordeeld of de beoogde doelen gehaald gaan worden. Wat echter gebeurt in Den Haag is dat politici enkel oog lijken te hebben voor zichtbare resultaten tijdens hun periode in de politiek. Anders wordt het voor hen lastig uit te leggen hoe goed ze zijn. De korte termijn wordt daardoor belangrijker dan de lange termijn.

Wat mogen we God toch dankbaar zijn dat Hij bij uitstek degene is die nooit de korte termijn prevaleert boven de lange termijn: Zijn ultieme doel, de hele Bijbel, Gods woord, is daar een prachtig voorbeeld van. Graag wil ik met jullie Zijn meesterlijke plan zichtbaar maken, om daarna dit plan en deze horizon nooit meer los te laten. Dit boek gaat over het leven door de Geest. Alleen leven met de Geest wordt slechts een fragment als niet wordt begrepen wat Gods horizon is. Als dit wel wordt begrepen, dan wordt de reden voor alle waaromvragen ook gevonden.

De meeste lezers zullen ervan uitgaan dat Gods plan begint in Zijn woord in het boek Genesis. Daar staat immers opgeschreven hoe de schepping begint en hoe de zonde in ons leven kwam. Toch is dat niet het geval. Gods plan is opgemaakt vóór de schepping. God, Jezus en de Heilige Geest waren al samen ver voordat er iets bestond. De hemel bestond dus al voordat er überhaupt een aarde was. God hield ook toen al van Zijn zoon. Hij wil Zijn kind gelukkig maken door voor Hem een bijzondere bruid te vinden.

Toen heeft God het plan opgevat om mensen te maken die lijken op Hem, die een ruimte krijgen aangeboden om op te leven en hun leven zal bestaan uit het dienen van God.

Iemand die God dient is ook iemand die Hij Zijn zoon gunt. Daarmee wordt ook duidelijk dat we dit begrijpen, want dit herkennen mensen, als een zoon met een meisje thuiskomt dat de schoonouders liefde en respect geeft, dan zijn deze snel geneigd om haar te accepteren en dan hopen ze dat dit koppel samen gelukkig wordt. Een dergelijke emotie heeft God dus ook, maar dan één die onze emoties ver te boven gaat, door Zijn zoon een bruid te wensen die perfect is en waarmee later uiteindelijk een groot feest gevierd kan worden (Openbaring 19).

God heeft Zijn plan uitgevoerd. De schepping is daarvan het eerste bewijs. God heeft de wereld waarin wij leven geschapen op onnavolgbare wijze. Wetenschappers zijn tot aan vandaag de dag nog steeds onder de indruk van de nauwkeurigheid van Gods werk. Ik ben ervan overtuigd dat alle geheimen tot in lengte van dagen niet zullen worden ontdekt. Zo perfect is de schepping geweest.

In Genesis 1 lezen we over de schepping. De stijl van dit hoofdstuk lijkt af te wijken van de volgende hoofdstukken. Het is een gesimplificeerde aanduiding van de verschillende scheppingsfasen, die in Genesis worden beschreven in zes dagen. Veel mensen hebben aangegeven in boeken en studies dat deze beschrijving geen recht doet aan het geloof dat God dit allemaal zomaar even gemaakt heeft. Ik ben van mening dat deze beschrijving wel recht doet aan wat Gods plan is geweest met de schepping. Daarmee bedoel ik dat de schepping een essentiële stap is binnen Zijn grote plan. Tegenwoordig willen mensen dat alles wat in Genesis 1 staat tot in detail wordt verklaard. Die behoefte komt eerder voort uit ongeloof en laat zien dat mensen eigenlijk willen dat God zich verantwoordt en zo hun ongeloof kan worden ontkracht. Maar dat is Gods bedoeling

helemaal niet geweest. De schepping is niet opgeschreven om ongelovigen te overtuigen, maar is kernachtig opgeschreven om Gods grootheid zichtbaar te maken! De manier waarop alles is beschreven lijkt eerder op een kinderboek dat de bouw van een huis beschrijft. Als er dan staat dat op dag drie de muren en het dak zijn gebouwd, betekent dat inderdaad dat eerst een fundament is gelegd, de muren zijn opgebouwd uit stenen, de binnenkant gestuukt is, dat ramen en deuren zijn geplaatst, dat er balken zijn gelegd en daarop een dakbedekking is aangebracht. God heeft op deze wijze voor ons mensen begrijpelijk uitgelegd hoe de aarde tot stand gekomen is.

Nadat de aarde gevormd is en alles klaar is, zodat God kan zeggen dat het goed is, is de mens op aarde gekomen. Hier begint ook de eerste wezenlijke stap van Zijn plan. God heeft een op hem lijkende mens nodig voor de realisatie van zijn doel. Wat nergens in de Bijbel staat opgeschreven is welke leeftijd Adam had toen hij werd geschapen. Ik denk aan een leeftijd van circa dertig jaar oud. Adam werd in totaal 930 jaar oud (Genesis 5:5). Dus eigenlijk was hij dan ongeveer negenhonderdzestig mensenjaren oud. Hij heeft letterlijk negenhonderddertig jaar op aarde geleefd. In Genesis 5:3 staat dat Adam honderddertig jaar was toen Seth werd geboren. Daarvoor waren de eerste kinderen Kaïn en Abel al geboren. Voordat Seth werd geboren was Abel al door Kaïn vermoord. Ik ga er dan maar even van uit dat Kaïn en Abel al ongeveer vijfentwintig jaar waren toen de moord plaatsvond. Ze waren immers volwassen. Ook al is dit een benadering, het geeft in ieder geval aan dat Adam en Eva, ongeveer tachtig tot honderd jaar in het paradijs moeten hebben geleefd voordat de zonde haar intrede deed.

De fase van het scheppingsverhaal die ik nu beschrijf, is te vinden in Genesis 2. Het lezen van dit hoofdstuk kost ongeveer veertig seconden. Alle aandacht gaat in de kerken ook altijd direct uit naar de zondeval die meteen daarna plaatsvond. Dit is erg begrijpelijk, maar om te snappen wat Gods bedoeling met ons

in dit leven is, wil ik toch even inzoomen op de periode voor de zondeval. In die veertig seconden lezen we dus over de mooiste tijd die er op aarde is geweest totdat de jongste dag aanbreekt. Heeft u hier weleens bij stilgestaan? Adam leeft en werkt in het paradijs. Hij leeft hier zonder zonden, geen frustraties, geen boosheid, geen teleurstellingen, er is niets aanwezig wat een zondige reactie of impuls kan oproepen Adam wandelt met God, misschien wel iedere dag. We lezen dus in veertig seconden over een fantastische periode van circa tachtig jaren!

Met uw permissie ga ik het even invullen, het is fantasie, maar wil graag begrijpen hoe fantastisch dit moet zijn geweest. Als zondig mens probeer ik nu te beschrijven hoe een zondeloos leven eruitgezien moet hebben. Dat is een flinke uitdaging...

De zon stond in de ochtend al vroeg aan de hemel. Adam werd wakker van het prachtige geluid van krekels en vogels. Een nieuwe dag was geboren. Adam lag heerlijk op een bed van hooi en bladeren en genoot nog even van het uitzicht dat hij had. Kortgeleden had hij een hut gebouwd van bladeren om heerlijk in te kunnen slapen en om beschermd te zijn tegen de vochtigheid. Er waren veel bomen en struiken, maar ze stonden er nog niet zo florissant bij. Hij had van God begrepen dat Hij ervoor zou zorgen dat ze de komende tijd meer vocht zouden krijgen wat goed was voor de bomen en struiken. Adam moest vandaag weer vruchten en zaden verzamelen voor het eten. Nadat hij de laatste bessen had gegeten ging hij op pad. Toen hij even onderweg was, hoorde hij God wandelen niet ver van hem vandaan. 'Goedemorgen Adam,' sprak God op vriendelijke toon.

'Goedemorgen Heer, ik wil U danken voor deze nieuwe dag, heerlijk om er weer op uit te gaan,' zei Adam terug.

Samen trokken ze verder het paradijs in.

'Heer, mag ik u wat vragen?'

'Maar natuurlijk zoon, vraag wat je weten wilt, Ik ga je sowieso nog heel veel leren,' was Gods antwoord.

'Nou,' vervolgde Adam, terwijl ze samen over een open weide liepen, 'ik ben erg onder de indruk van de prachtige natuur hier en ik ben ook zo blij dat U bij me bent.'

'Ik voel een maar aankomen,' antwoordde God direct.

'Nou,' ging Adam verder, 'ik was laatst vruchten aan het verzamelen en toen zag ik een prachtig dier lopen en toen ik het beest later aan Eva wilde beschrijven, vond ik dat best lastig. Ze wist niet welk dier ik bedoelde. Is daar nou niet geen oplossing voor te bedenken?'

God dacht even na en zwijgend liepen ze verder naar een stuk woud, zo'n tweehonderd meter verderop. De zon was al aardig kracht aan het winnen en de eerste zweetdruppels op Adams voorhoofd waren alweer zichtbaar.

God zei tegen Adam: 'Adam, je hebt gelijk, Ik ga je laten zien wat Ik allemaal geschapen heb. Als jullie later willen weten wat er allemaal op aarde rondloopt, dan moet alles ook een naam hebben. Net zoals jij ook een naam hebt. Alleen jij zult luisteren naar je naam, maar de dieren zullen natuurlijk niet luisteren. Maar het is belangrijk dat jij alle dieren een naam gaat geven, zodat je weet waar je het over hebt. Weet je dat een naam heel belangrijk is? Ik heb ook een naam en Ik zal altijd luisteren als Mijn naam wordt uitgesproken.'

Nu was het de beurt aan Adam om hierover na te denken. Een naam? dacht hij bij zichzelf, hoe ga ik dat nu weer doen? 'Heer, een naam geven, dat vind ik lastig. Hoe moet ik dat doen, want ik heb al zoveel verschillende dieren gezien?'

'Ik ga je helpen, mijn zoon. Mijn Geest zal je voeden met de namen die je kunt geven en kunt onthouden.'

'Dank U, Heer, maar nu even stil zijn hoor. Ik zie daar volgens mij het dier lopen waar ik het zojuist over had.'

Adam begon voorzichtig te lopen om het dier van dichtbij te bekijken. In de hete zon stond het dier verse bladeren te herkauwen. De sterk ontwikkelde spieren waren prachtig zichtbaar. Adam klom onhoorbaar met een vloeiende beweging in een boom en nestelde zich op een grote tak. Hier had hij vaker gezeten, om de prachtige natuur te bewonderen. Hij had niet eens in de gaten dat God ineens was verdwenen. Hij was er alleen aan gewend dat God er altijd was wanneer hij behoefte had aan contact met Hem.

Dit zou zomaar een waargebeurde episode kunnen zijn uit het leven van Adam. Wat ik hiermee probeer aan te geven is dat deze tijd een meer dan fantastische tijd moet zijn geweest. Wij leven in een tijd die wordt gedomineerd door duisternis en zonde. Ons hele leven is erop gericht om te overleven en we moeten een weg zien te vinden in een wereld vol verleidingen. Althans, zo wordt dat door veel mensen ervaren. Dit boek wil er juist voor zorgen dat mensen zich gaan afvragen of dat wel juist is. Adam heeft een lange tijd zonder zonde geleefd, eerst alleen en later met Eva. Het gekke is dat we ons dat niet kunnen voorstellen. Het lukt ons niet om daar simpelweg een betrouwbare voorstelling van te maken. Adam en Eva waren eraan gewend geraakt dat God ook door het paradijs wandelde. Daarom spreekt de Bijbel in Genesis 3:8 over het feit dat Adam en Eva, nadat ze van de boom van kennis van goed en kwaad hadden gegeten, God hoorden lopen door het paradijs. Hier blijkt niet uit dat ze schrokken van een geluid dat ze niet kenden, integendeel, ze hoorden God wandelen en verstopten zich snel. Ze wisten dat God eraan kwam en hen ter verantwoording zou roepen. Op basis hiervan trek ik de conclusie dat Adam en Eva voor lange tijd, zeker tachtig jaren, met God hebben geleefd in het paradijs. Ik schat in dat Eva misschien wel dertig jaar nadat Adam was geschapen ter wereld kwam. Adam had samen met

God eerst het hele paradijs verkend. Als we nu weten hoe complex die natuur is, dan heeft Adam daar ook er wel even over gedaan om te leren hoe de natuur in elkaar zit. Als kind dacht ik er zelf aan om namen te geven een verschillende dieren, maar de werkelijkheid is veel complexer geweest. Toen Adam gezelschap ging missen, heeft hij God daarom gevraagd (Gen 2:20). God heeft hem dat gegeven. God heeft hem een vrouw gegeven. Niet alleen omdat Adam daarom vroeg, maar ook omdat de vrouw de schepping compleet maakt. Ze kan samen met de man de aarde gaan bevolken.

Samen zijn ze met God gaan leven en communiceren. Hierover nadenkend, durf ik te stellen dat Adam waarschijnlijk nooit in die tachtig jaren heeft gebeden. Dat ligt helemaal niet voor de hand. Adam heeft nooit geknield om te bidden en heeft zijn handen nooit gevouwen en ogen gesloten om tot God te bidden. Als hij God wat wilde vragen, vroeg hij het Hem. God was misschien wel dagelijks bij hem. Bidden en God aanroepen is pas gekomen nadat de zonde haar intrede had gedaan. Daarmee is bidden een middel geworden dat een afstand moet overbruggen. In het hoofdstuk over bidden kom ik hier nog dieper op terug.

We weten ook dat Jezus er altijd geweest is. Ik ben er eigenlijk heel benieuwd naar of Adam ooit iets over Jezus heeft gehoord tijdens zijn gesprekken met God en of hij misschien wel met Jezus te maken heeft gehad.

Dat de Geest toen al een rol heeft gespeeld kan ik me makkelijker voorstellen. Adam werd ondersteund door de Geest om de schepping te onderhouden en bovenal vanuit zijn hele hart intens van God te genieten. Daarin heeft de Heilige Geest een rol gespeeld. Interessant aspect is ook dat de Geest enkel werd aangeduid met de Geest of de Geest van God. Het zal geen Heilige Geest geweest zijn, want het bijvoeglijk naamwoord Heilige, was immers overbodig. Dat was vanzelfsprekend. In een wereld zonder zonde had dit bijvoeglijke naamwoord geen

enkele zin. Alles was immers heilig en als alles al heilig is, heeft deze naam geen toegevoegde waarde. Pas nadat de zonde is gekomen, zijn boze geesten zich gaan vertonen op aarde. Vanaf dat moment is het van belang de Geest van God aan te duiden als de Heilige Geest.

Het is satan geweest die dit volmaakte allemaal niet kon aanzien. Hij had werkelijk niets te doen. Hij wilde aantonen dat hij over macht beschikte en wilde de mens aan het wankelen brengen. Dat is hem helaas gelukt. Denk er eens over na hoe ons leven eruit zou hebben gezien als er nog steeds geen zonde zou zijn geweest? Het is weleens goed om erover na te denken hoe de wereld eruit zou zien als de zondeval niet had plaatsgevonden. Ik weet, dit is niet Bijbels denken, maar het helpt wel te onderscheiden wat de zonde met ons leven heeft gedaan. Als er geen zonde was geweest, hadden we nog niet één oorlog gekend. De geschiedenisboekjes hadden er dan heel anders uitgezien. Er zou geen slavernij geweest zijn, geen moorden, geen mishandeling, geen #MeToo. Dan hadden we dus ook geen wetgeving nodig. Als we geen wetgeving hebben, is handhaving ook niet nodig. Dus zouden er geen rechters, geen politie, geen advocaten, geen verkeersregels zijn, niets van dat alles.

Dan zouden we echt een wereld van liefde hebben gekend.

De liefde naar elkaar is dan het enige wat telt. Er zou geen Islamitische Staat zijn uitgeroepen, geen terrorisme. De wereldbevolking zou iedere dag in vuur en vlam staan voor God. Jezus zou niet naar de aarde zijn gekomen om ons te redden. Dus zou er dan ook geen Bijbel zijn geweest. En toch zouden we God, Jezus en de Geest heel goed kennen. Andere religies hadden dan niet bestaan: geen boeddhisme, hindoeïsme of islam. Maar als Jezus niet was gekomen om ons te redden, want we zijn per definitie al gered, zouden er ook geen kerken zijn geweest. Geen kerken betekent ook geen kerkenraden, geen ouderlingen. Ik durf te denken dat we zelfs geen diensten zouden beleggen, want ons hele leven zou één grote aanbidding zijn. Maar er

zouden ook geen regeringen zijn. Er zou geen politiek zijn, er zouden geen meningsverschillen bestaan. Ook zouden er geen landsgrenzen nodig zijn. Want nationalisme had dan ook niet bestaan. Iedereen zou elkaar helpen en liefdevol met elkaar omgaan. Wat staat dit ver van ons af, toch?

Het is lastig voor ons om ons een dergelijke wereld voor te stellen.

Ik schets dit even zo om te begrijpen hoe God naar de wereld kijkt. En hoe Hij naar ons leven kijkt. We snappen dan ook hoe erg de zonde ervoor heeft gezorgd dat de wereld eruitziet zoals ze er nu uitziet.

God heeft een plan met de wereld. Dat is duidelijk. Zijn hele woord is daarop gebaseerd. Omdat de zonde in wereld is gekomen, heeft God besloten Zijn woord aan ons te geven. De bedoeling van het Woord van God is om de horizon vast te houden en die te kunnen zien. Als er geen zonde in de wereld was gekomen, was er ook nooit een Bijbel gekomen. Dat is al gebleken. Dat geeft daarmee ook aan dat de Bijbel een functie heeft. En die functie is: God leren kennen! Door de Bijbel kan eenieder lezen over Zijn liefde en snappen dat het offer van Jezus nodig was. Het gaat om Gods woord en over de wijze waarop Hij daarmee omgaat.

.....

In het begin was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God. Het was in het begin bij God. Alles is erdoor ontstaan en zonder dit is niets ontstaan van wat bestaat. In het Woord was leven en het leven was het licht voor de mensen. Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet in haar macht gekregen. (Johannes 1:1-5)

.....

Hierin wordt prachtig beschreven hoe het zit en hoe het altijd zal blijven. Johannes geeft aan dat de duisternis een rol heeft in de wereld, maar ook dat de duisternis nooit de macht over het licht zal krijgen! Sterker nog, het staat er geschreven in de 'Voltooid Toekomstige Tijd'. Terwijl de tijd nog voortduurt, staat al vast dat de duisternis heeft verloren. In Jezus zijn we dus meer dan overwinnaar!

Terug naar Adam. Zoals Adam en Eva al die jaren met God hebben geleefd, zo hadden wij dus ook met God moeten leven. De intentie van ons, als schepsel, is dus dat we gericht horen te zijn op God en Zijn aanwezigheid. Dat was Gods bedoeling met zijn schepping! God heeft de mens dus geschapen om een innige relatie met Hem te hebben. Wat moet God toch hebben genoten van deze onbevangen fijne relatie met twee mensen in Zijn paradijs, zonder ook maar één keer te worden teleurgesteld over een gebrek aan vertrouwen of verdriet. En wat moet God toch teleurgesteld en verdrietig zijn geweest toen Hij keer op keer moest zien dat satan macht heeft geïntroduceerd en dat de mens gelijk wil zijn aan God zelf. God had er spijt van gekregen dat hij de mens had gemaakt (Gen 6:6) en dat gevoel heeft geleid tot de zondvloed.

Ik hoop dat het duidelijk is dat God de mens op aarde heeft gezet om alleen maar een intense relatie met de mens te hebben en dat deze alleen maar bezig is met het aanbidden van God en van Hem te houden, niet als een keus, maar als een vanzelfsprekendheid. De mens had niet de ruimte om te kiezen, want er was geen alternatief. Zo mooi als de wereld begon, zo gaat deze ook eindigen. Toen duidelijk was dat de zonde alles kapot zou maken, omdat de mens er keer op keer voor koos zonder God te willen leven, bleek dat God moest werken aan een reddingsplan om de scheppingsorde weer te herstellen. De vorming van dat plan is heel goed zichtbaar in het hele Oude

Testament. God wilde dat de mens Hem ging gehoorzamen en vroeg toewijding van zijn volk. Helaas was het volk uit het Oude Testament niet anders dan wij nu zijn. Wij snappen maar al te goed waarom het volk steeds weer afdwaalde van God. God hield steeds vast aan zijn eindplan met de wereld. Sterker nog, het is niet de wereld waar het om gaat, maar om het vinden van een passende bruid voor Zijn zoon Jezus. In Openbaring 19 is hierover het volgende te lezen:

Toen hoorde ik iets als een stem van een grote menigte, van geweldige watermassa's en van krachtige donderslagen zeggen: 'Halleluja! De Heer, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap op zich genomen. Laten we blij zijn en jubelen, laten we hem de eer geven! Want de bruiloft van het lam is gekomen en zijn bruid staat klaar. Zij mag zich kleden in zuiver, stralend linnen.' Want dit linnen staat voor al het goede dat gedaan is door de heiligen. (Openbaring 19:6-8)

Dit is zo'n tekst die blijft verwonderen. God wil een bruid voor Jezus hebben. Dat is altijd al het plan geweest, daarvan ben ik overtuigd. De zondeval heeft op dit plan geen invloed gehad. God had ook dit bruiloftsfeest gehouden als de zondeval nooit had plaatsgevonden. Dan was alleen direct duidelijk dat iedereen zou zijn genodigd tot dit feest en was de identiteit van de bruid op voorhand vast komen te staan. Door de zonde is er wel veel veranderd. De redding door Jezus was inderdaad hard nodig, anders had Jezus helemaal geen bruid gehad. De Bijbel beschrijft dat veel mensen eeuwig zijn opgenomen in de heerlijkheid, zonder dat Jezus voor hun bloed kon betalen. Chronologisch gezien is dat althans zo. Ik geloof dat onze chronologie een beperking is in ons denken. Wij zitten maar vast aan dat beeld van Jezus die tweeduizend jaar geleden voor ons aan

het kruis hing. Dat is pertinent niet waar, in Gods werkelijkheid niet tenminste. De essentie van tijd bestaat met de draaiing van de aarde. Dag, nacht, dag en nacht en deze rotatie bepaald voor ons wat gisteren en morgen is. God heeft daar geen last van. God is niet afhankelijk van de stand van de zon. Dus in die zin bestaat er voor God ook geen gisteren en dus ook geen morgen. Evenmin spreekt God over vorige week, over vorig jaar of over de vorige eeuw. Alles bij God is heden en actueel. In Habakuk 3:2 vraagt God aan Habakuk om Zijn plan bekend te maken in ONZE tijd. Dat is een treffende aanduiding. Er is een tijd op de schaal van God zelf en een tijd op aarde. Jezus benoemt de tijd ook al in Mattheüs 19:28 waar hij de inhoud van Openbaring 19 aankondigt:

[Jezus zei tegen hen:] Ik verzeker jullie: wanneer de tijd aanbreekt dat alles vernieuwd wordt, wanneer de Mensenzoon in zijn majesteit zal zetelen op zijn troon, zullen ook jullie die mij gevolgd zijn plaatsnemen op de twaalf tronen en rechtspreken op de twaalf stammen van Israël. (Mattheüs 19:28)

In Johannes 16 geeft Jezus een mooi college over zijn besef van tijd. ‘Nog een korte tijd en jullie zien me niet meer...’ Hier bedoelt Jezus ons tijdsbesef. Deze tijd heeft te maken met dag en nacht. Het duurt niet lang meer totdat Jezus de aarde zal verlaten. Daarna gaat hij verder en zegt hij: ‘...maar kort daarna zien jullie mij terug’. Deze zin slaat op het goddelijke tijdsbesef. Hij kan volgens mij hebben bedoeld dat de discipelen Jezus zullen zien als ze sterven, maar tegen ons zegt Jezus dat het nog een korte tijd zal duren totdat alles gereed is. Feitelijk bestaat die korte tijd uit een groot aantal jaren en daardoor is de mens de betekenis van het woordje kort snel kwijt. Omdat God buiten de tijd staat, kan Hij zelf bepalen wanneer

Hij wat doet. Sterker nog, ik vind het aannemelijk dat God het woord ‘wanneer’ niet gebruikt, omdat gisteren en vorig jaar voor God niet bestaan, want het offer van Jezus vindt in geestelijke zin nog steeds plaats. Mensen die nu Jezus willen binnenlaten in hun hart, kunnen begrijpen dat er op dat moment voor hen wordt betaald. Ik vind het ook aannemelijk dat Jezus ook voor de zonden betaalt die door het volk van God in al die jaren voordat Hij op aarde kwam zijn gedaan. En dat terwijl die mensen inmiddels al bij God in de hemel waren. Voor veel mensen is het niet te volgen wat ik schrijf. Dat komt omdat we alles lezen als taken die elkaar opvolgen alsof er sprake zou zijn van een chronologische volgorde.

Ik ben er steeds meer van overtuigd geraakt dat Gods werkelijkheid zo ver van die van ons afstaat dat we haar alleen kunnen begrijpen als we de Geest in ons hart hebben ontvangen en toegelaten, zoals dat ook staat geschreven.

Als we de Geest kennen en de ruimte geven, gaan we Gods plan snappen en begrijpen. Dat kan alleen maar met de Geest. Heel veel theologische boeken zijn geschreven zonder de Geest. Boeken die gaan over de eindtijd en over wat God bedoelt en boeken die ons de les lezen. Al deze boeken zijn ‘ijdelheid en het najagen van wind’ zoals Prediker al zei, of in de huidige vertaling: ‘Lucht en leegte.’ Maar als we de Geest kennen dan, zo zegt Paulus in Efeziërs:

Moge Hij vanuit zijn rijke luister uw innerlijke wezen kracht en sterkte schenken door zijn Geest. (Efeziërs 3:16)

Hier wordt een zegen uitgesproken waarin wordt gezegd dat God eenieders ziel sterk wil maken door zijn Geest. En de tekst vervolgt met wat het gevolg daarvan is:

...zodat door uw geloof Christus kan gaan wonen in uw hart, en u geworteld en gegrondvest blijft in de liefde. Dan zult u met alle heiligen de lengte en de breedte, de hoogte en de diepte kunnen begrijpen, ja de liefde van Christus kennen die alle kennis te boven gaat, opdat u zult volstromen met Gods volkomenheid. (Efeziërs 3:17-19)

Dit is een zeer bijzondere tekst. Paulus geeft hier aan dat iedereen eerst de Geest moet ontvangen voordat er werkelijk geloof ontstaat. Als er een werkelijk geloof is, dan gaan we Gods plan doorzien en begrijpen en stromen we vol van Gods volkomenheid. Dat is toch een geweldige uitspraak? Dus met de Geest gaan we Gods plan begrijpen. Ik heb bij mijn Bijbelstudie altijd God om inzicht gevraagd. Ik vind het dan ook prachtig dat Hij mij dit soort dingen laat zien. Als ik de betekenis van Openbaring 19 en de context ervan begrijp, stuit ik van mijn studeerkamer naar beneden en moet ik dit met Cobie delen. Ik word daar erg enthousiast van.

Gods plan is dus dat de mens, van nature gemaakt om God te eren, dat ook weer zal doen aan het eind van onze tijd. Voor God is de schepping nog maar net achter de rug, zonde is nog maar net aanwezig en Jezus heeft Hij gegeven om deze te overwinnen, maar de voorbereidingen voor het bruiloftsfeest zijn al in volle gang.

Daarom staan er veel uitingen over de laatste dagen in de Bijbel en staat er een oproep in om waakzaam te blijven in deze tijd (Mattheüs 24:24, 25:13, Markus 13:33,13:35, 13:37, Lukas 21:36, Handelingen 20:31, 1 Korinthe 16:13, Efeziërs 6:8, Kolossenzen 4:2, 1 Petrus 1:13, 5:8).

Wij mogen er dus op hopen dat de tijd bijna nabij is en wij mogen daar een rol in spelen. Ik geloof dat het volk Israël de perfecte bruid voor Jezus gaat zijn. Er gaan nog grote wonderen

gebeuren, maar wij zijn speciale genodigden op dat feest. En door onze daden hebben wij mogen meewerken aan het mooiste bruiloftskleed dat er ooit is geweest en ook zal zijn (Openbaring 19:8).

Nu we begrijpen wat Gods horizon is, is alles wat hierna in dit boek staat daaraan ondergeschikt. Alles in ons leven en hoe we met God mogen omgaan, is ondergeschikt aan dit grote doel. Het is goed dit vast te houden en met deze horizon te blijven denken. Met de Geest uiteraard. De komende hoofdstukken gaan over waarom we de Geest hard nodig hebben om daadwerkelijk met God te leven als onderdeel van ons DNA.